

Midnattsröpet

Nummer 7 • 1981 • Årgång 22 • Pris 4:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

Årets motto:

**AV TRO
TILL TRO**

Viveca Jilker
**Från fjällen till
Santo Domingo**
sid 8 - 9

Sommarkonferensen på
Gärdshyttan 11 - 19 juli 1981

**Vad hände Victor
som försvann?**
Kurirerna till Moskva
berättar, sid 12

ARNE IMSEN:

**Sveket mot de
oregistrerade
i Sovjet** Sid. 4 - 5

BÄSTE LÄSARE! JESU NÅD OCH FRID!

Åter är det dags för maranatafolkets årliga sommarkonferens, som i år för andra gången går av stapeln på Gärdshyttans Gård i Hammar utanför Askersund i sommarfagra Närke. F.d. vårdhemmet en herrgårdsliknande stor stenbyggnad, med tillhörande moderna personal- och vaktmästarebostäder, ligger i ett stort grönområde, en väldig tomt med fruktträd, grönsaksland, blommor och ängar. Ihärdigt och visionärt har trossyskonen under året som gått på allt sätt arbetat för att färdigställa Gärdshyttan som hela maranatafolkets rekreations- och konferensplats. Vatten- och avloppsfrågan är löst, husen är under reparation och uppsnyggade, liksom tomten. Till konferensen har man hyrt ytterligare en närbelägen kursgård för att konferensdeltagare ska, så långt som möjligt, kunna få alla önskningsar när det gäller bostad tillgodosedda. Dessutom finns ju gott om platser för tält och husvagnar. Det närbelägna Hargebadet, ett av Närkes finaste badorter, bidrar till att göra Gärdshyttan till ett riktigt semesterparadis.

Men vi tror att när du beslutar dig för att avskilja en vecka för att åka till maranatafolkets sommarkonferens, så är det först och främst för att delta i samlingarna som i stort sett pågår oavbrutet dagligen. Foldern som medföljer brevet informerar om detta.

Detta års konferens kanske mer än någonsin förr får en internationell prägel. Genom massmedia nådde informationerna ut om vår equadorianske broder Viktor som efter sin frälsningsupplevelse under en sommarkonferens i Malmköping, år efter år återvänt till maranatafolkets konferenser och gemenskapen med syskonen på Gamla Bro. En dag försvann han plötsligt och mystiskt under en promenad i Stockholm. Genom maranataförsamlingens intensiva spaningar återfanns han några veckor vid universitetet i Moskva där han studerat geofysik några år. Några kurirer som varit i Moskva fick kontakt inte bara med Viktor, men också underjordiska församlingen där. De kommer att vara med i konferensen och förmedla intryck och hälsningar. Bo Högländer och Per Arne Imsen har just avslutat en resa då de besökt kristna kommuniteter i USA och Canada. Vi har också kontakt med en kristen kommunitet i Västtyskland. Vi väntar besök från några av dessa kommuniteter, och skildringarna från dessa speciella kristna grupper i både öst och väst kommer säkert att vara mycket lärorika och inspirerande för konferensförsamlingen.

Spaine-Young kommer från Sierra Leone, Västafrika, och dessutom kommer bröder från Nigeria och Uganda. Genom Stina Fridolfsson, Sonja Sandvik och Viveca Jilker får vi rapporter från Dominikanska Republiken och från Ernst och Doris Högländer i Brasilien kommer Liv och Mats Emanuelsson med hälsningar. Moussa Abna Aissa, som förbereder sig för att i höst åka till Tunisien med sin familj kommer också att vara med.

På något sätt har vi varit med om en explosionsartad expansion det sista året. Vi anar ett internationellt ansvar på ett helt nytt sätt i framtiden. Konferenstemat AV TRO TILL TRO blir i detta perspektiv en laddad, uppfordrande proklamation.

Vi har utifrån den vision vi såg i Apostlagärningarna arbetat oss fram. Det handlar om församlingens upprättelse, barnens fostran och undervisning, ansvaret för de äldre i församlingen och att utifrån ett kristet församlingsliv ta ställning till olika frågor i samhället.

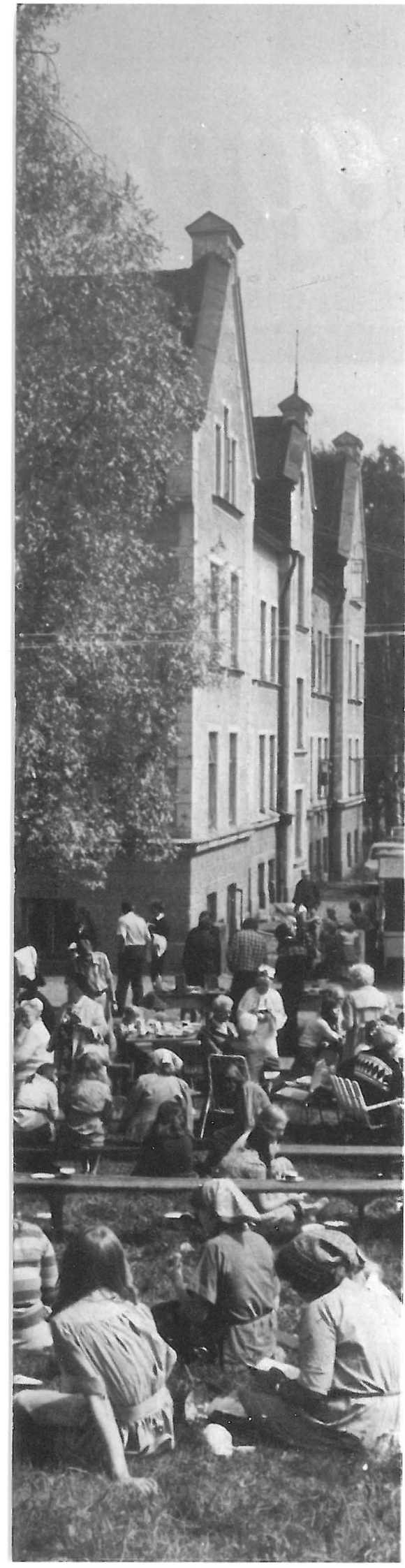
Vi har valt att under våra konferenser inte ta några fasta avgifter för huvudmåltider och vanlig logiplats. På detta sätt önskar vi ta bort ekonomiska spärrar, och göra det möjligt för alla att komma. Så får vi alla möjlighet att vara med och förverkliga det urkristna gemenskapsidealet och dela med sig åt alla efter behov. Det är nu nionde året vi praktiserar detta, och vi har fått uppleva en rik välsignelse genom det trossteg detta innebär. Ansvaret och offervilligheten har ingalunda mattats, tvärtom har vi sett en ännu större iver att vara med och dela bördorna.

Det är verkligen en stor nåd att få hälsa alla välkomna till sommarkonferensen i Gärdshyttan — platsen som Gud på ett så förunderligt sätt hjälpt oss att inta. Med ödmjuk tack-samhet får vi gå in i förut beredda gärningar. Syskonen som bor där har inte sparat krafter eller medel för att du ska känna dig välkommen. Det är därför också med stor frimodighet vi vill vädja till dig om hjälp i det slutliga förberedelsearbetet. Det gäller då främst vittnas resor, och inköp av matvaror inför konferensen. Kanske någon även har naturprodukter. Potatis, mjöl, grönsaker — ja, allt som kan tänkas! Använd bifogade inbetalningskort! Förbered konferensen genom förbön och offer. Våga stora ting för Gud — vänta stora ting av Gud. Han skall göra det för sitt stora och härliga namns skull! Väl mött i sommarkonferensen på Gärdshyttan.

MARANATAHÄLSNINGAR

Finn Arne Imsen

Finn-Arne Imsen

Det stora mötestältet rymmer bortåt 1000 personer och ligger helt nära huvudbyggnaden.

Välkommen till Gärdshyttan 1981

☐ **GÄRDSHYTTANS GÅRD** ligger invid riksväg 50, den stora trafikpulsådern mellan Jönköping och Örebro. Ifrån Gärdshyttan har vi 13 km till Askersund och 30 km till Motala. Till de båda större metropolerna Örebro och Linköping är det 70 km. Där de stora skogarna Tiveden och Tylö möts, vid det öppna landskapet vid norra änden av Vättern, ligger alltså Gärdshyttan i en underbart naturskön närkesbygd. Det finns fina strövmråden i skogarna, och det är en kvarts promenad till Hargebaden med sandstrand och fint Vättern-vatten.

För dig som åker bil är problemet inte stort att hitta, och det går alldeles utmärkt med tåg och buss att komma fram. Det går tåg alltså till Hallsberg eller Motala, och därifrån buss till Gärdshyttan.

TÄLTEN

☐ Det stora **MÖTESTÄLTET** placeras ute på parkeringsplatsen, ett stenkast ifrån huvudbyggnaden, där kansli, kök och de två stora matsalarna samt sovplatserna är belägna. Alldeles intill mötestältet reser vi ett mindre tält, och det skall användas som **BÖNETÄLT**. I år kommer det att vara riktigt golv där, med bra belysning och värme.

Dessutom reser vi ett tält framför huvudbyggnaden, där vi kommer att ha försäljning av olika saker, som tillverkas

och/eller distribueras av stormiljerna. Två olika försäljningsstånd finns också framför huvudbyggnaden.

Gärdshyttans gård disponerar gott om utrymmen. Uppe på höjden ligger Pilgrimshem.

PARKEN

☐ Den vackra **PARKEN** som omger husen medger att många tält och husvagnar kan placeras där. Vid entrén finns en uteservering under konferensen.

NYHET

☐ **NYHET** för i år är att vi disponerar nästan 100 sängplatser vid en kristen sommargård, endast 4 km från Gärdshyttan. På Gärdshyttans Gård har vi drygt 200 sängplatser inne i de olika husen. Ta gärna med tält och/eller husvagn! För dig som vill bo inomhus, ta sänglinne och filt/täcke eller sovsäck!

BILPARKERINGEN

☐ Det finns gott om **PARKE-RINGSPLATSER** på konferensområdet.

VI HJÄLPS ÅT!

☐ För **FINANSIERINGEN** av konferensen är det nödvändigt naturligtvis att vi alla hjälps åt. Det bibliska idealet ifrån Apg. 2 tillämpar vi även detta år, till glädje för alla. Vi inbjuder alla vara med utan att skapa ekonomiska spärrar för mat och logi. Det innebär inte att allt detta inte kostar oss något, utan det riktiga kostnaden är ca 50 kr/person och dag. Alla klarar inte det, men en del klarar mer än så. **ALLT-SÅ HJÄLPS VI ÅT!**

☐ Skicka gärna in en gåva innan konferensen, då vi måste köpa in mat i förväg samt annonsera! Bed för planeringen och förberedelserna!

☐ **OBS!** Anmälningsblankett finns på sid 19!

Gunno Andersson
konferensvärd

Ovan: Två stora matsalar gör att måltiderna kan intas under gemytliga former.

Nedan: Här är ett väckelsemöte under förra årets konferens. Gunno Andersson, längst t.h. leder mötet. Han är också värd för konferensen.

Arne Imsen:

Sveket mot de oregistrerade i Sovjetunionen

De rapporter som på olika vägar nått oss från kristna och om deras situation i Sovjetunionen är i högsta grad motstridande. Fakta, propaganda, gissningar och förtal blandar av naturliga skäl rapporteringen från Öst. Kommunikationerna är ju ganska begränsade och ofta störda och inflammerade genom olika typer av inskränkningar och ingripanden från sovjetiska myndigheter. Det beror väl dels på de mångtydiga och komplicerade faktorer som finns i detta mäktiga rikets konstitution och dels på den politik som är speciellt tidsbetonad under en viss ledarperiod. Denna tydligt påvisbara periodicitet är på sitt sätt ett ganska intressant vittnesbörd om en-partisystemets stora svagheter. Anonyma och olagliga opinioner rubbar ständigt statsmaktens stabilitet och ersätter medborgarnas uppriktiga tilltro och uppslutning med misstänksamhet och passivitet. Men dels är det dessutom uppenbarligen så att det politiska trycket förskjuts med vissa kalendrariska tillfälligheter och engångsföreteelser såsom internationella evenemang inom exempelvis idrott, konst och vetenskap. Global massmedial uppmärksamhet är ledarskikten i diktaturstaterna vanligtvis mycket känsliga för och får vid sådana speciella tillfällen ståda undan irritationsmoment och missförhållanden en kontinuerlig massmediabevakning skulle omöjliggöra. För att neutralisera svårhanterliga minoriteter kan man ge vidgad frihet i en riktning och samtidigt inskränka friheten för en annan och därigenom åstadkomma tillfälliga styreffekter. I Sovjetunionen talar man om registrerade och icke registrerade kristna. Det är uppenbart för alla, att den s.k. registreringen blivit den korsning där kristna gjort olika vägval. Den effekten var kalkylerad och eftertraktad av konstruktörerna, och det är denna välplanerade uppspaltnings samma organ spekulativt nu utnyttjar för statens dmaskerade syften. Vi har lärt oss se de oregistrerade kristna grupperna såsom den underjordiska kyrkan. Denna församling av frimodiga men förföljda kristna bekännare måste oskadliggöras. Därför är staten logisk och konsekvent i sina ambitioner att länka in de oregistrerade grupperna i registrerade församlingar och kyrkor, och för det ändamålet är alla medel tillåtna.

Om vi nu emellertid en stund lämnar dessa stora och ogripbara och principiella problem som säkerligen sammanhänger med tradition, lagstiftning, natur och konstitution med dagsaktuell diplomati och politiskt maktspele för att söka oss ner till den verklighet där livet måste gestaltas och finna sin praktiska utformning enskilt och kollektivt och utan vinklingar eller sidoblickar ställer de direkta frågorna, så får vi ur källorna en ganska klar helhetsbild av dagssituationen och upptäcker ganska snart var byråkratin sätter sina gränser och spärrar för medbor-

garnas personliga rörelsefrihet, kollektiva engagemang och internationella kontakter. Den enskilda människan visar sig genom hård drillning vara dresserad till en på hyckleri baserad självzensur och staten har lyckats betvinga riskfyllda oroselement redan på det mentala planet.

□ □ □

Konflikten mellan den enskildes rätt och samhällsintresset är verkligen inte ny eller uppfunnen i Sovjetunionen, men frågan för varje generation här och där är hur dessa motstridiga intressen i varje tid balanseras. Ska statsmakten tillåtas krossa privat- och familjeliv? Eller ska å andra sidan individerna tillåtas förråda sina naturliga men klart avgränsade medborgerliga skyldigheter? Vem ska fostra barnen? För vad och hur? Var går gränserna för lojalitet och samhällssolidaritet med avseende på skatter, tjänsteplikter. Det står väl klart att ingen stat hur länge som helst kan manövrera i kollisionsskurs mot sina medborgares elementära mänskliga fri- och rättigheter och överleva. En stat som ignorerar dessa ting kommer förr eller senare att mana fram så djupa proteströrelser i sitt folkhav att den sprängs av dess vågor och störtar samman genom obändiga krafter som till sist trotsar polismakt och alla livshotande vapen. 30-talets stalin-inspirerade utrensningar drabbade de kristna hårt och obarmhärtigt. Men då nästa årtionde bröt in med sitt förödande och totala världskrig, tvingades den ryske diktatorn upphöra med sitt inhemska religionskrig och istället appellera till den patriotism han förstod att mana fram för att samla de överfallna ryska folket till ena försvar mot den tyska angriparen. Världskrisen medförde paradoxalt nog en lindring för de förföljda kristna i Sovjetunionen. Den framtvingade nödvändigheten blev sedermera dygd i propaganda för internationellt bruk. Den ortodoxa kyrkan rekonstruerades och patriarkämbetet återbesattes efter nära 20 års vakans. Den protestantiska kyrkan rehabiliterades, och dess olika flyglar utrustades med befogenheter och rättigheter, administrerade av ett råd utnämnt av staten. Men det är lika självklart att ett samhälle inte kan överleva och utvecklas normalt om dess medborgare svekfullt flyr från sina självklara skyldigheter och underlåter att fullgöra sina naturliga förpliktelser. Anarkism som lättja eller idealism är samhällsomstörtande förräderi och skadar normal samhällsgemenskap som benröta till obotlig skada för den solidaritet som är en grundförutsättning för all människovärdig samlevnad.

I alla tider ges prov på den allätande statens glupska aptit att uppsluka och smälta alla maktcentra oberoende av religiösa eller politiska kulörer. Denna process har ju förvandlat hela kristenheten med enorma förluster av helt oersättliga värden såsom historiskt resultat. Kristendomen har urholkats på sin helt unika substans och blivit ett religiöst serviceorgan utspökad med sagolika ceremonier och utrustad med enorma statliga privilegier. Det är denna kyrklighet som åt alla folk på jorden har berett obeskrivligt elände, skökristendom med många religiösa styggelser i sitt program. Då den kristna församlingen förlorat sin egenart är den inte längre kristen i apostolisk mening. Det vet varje sant bibeltroende kristen, och därför finner de det i allra högsta grad nödvändigt att markera distans till statligt subventionerad och kontrollerad religionsutövning. Samma lagar gäller naturligtvis också för de kristna i Sovjetunionen, och detta har åtminstone de s.k. oregistrerade troende bevisat under sin intensiva kamp mot alla försök på närmanden till världsmakterna. Andra grupper av kristna har fallit undan för stor-

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08 / 23 52 30

Utkommer med 16 nr. om året.
Ansvarig utgivare: Arne Imsen.
I redaktionen: Lars O. Andersson, Gustaf Jilker,
Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 60:-, Halvår 32:-,
Kvartal 17:-. Lösnummer 4:50. Till Finland, Norge
och Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang",
d v s prenumerationen gäller tills uppsägning
sker.

Meddelanden om adressändring måste göras

senast tre veckor innan den skall träda i kraft
och kan ske genom skriftligt meddelande till tid-
ningens expedition eller på postens adressför-
ändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag,
vittnesbörd, rapporter om Guds verk e t c.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1981

slagna löften om tros- och verksamhetsfrihet med statligt beskyddad självständighet. Lockelserna från en slugt sammansatt propaganda och samarbetsfilosofi efter känt kommunistmanér har gjort sina inbrytningar med ett antal registrerade församlingar som resultat. I realiteten har man kompromissat sig till en fred som i mycket stor utsträckning fått betalas med de enskilda församlingarnas frihet och suveränitet ty registreringen är ingen oskyldig eller ofarlig omställning som kan bagatelliseras. Den medför nämligen myndigheternas inblandning i inre angelägenheter, påtvingar församlingarna statligt utsedda samarbetsmän i nyckelpositioner, framtvingar officiella uttalanden som är pinsamma och genanta för en väckelsekristen och mästrar samarbetsorganen till att distribuera s.k. instruktionsbrev som genom sin vulgära ateism är minst sagt kränkande och förödmjukande för alla kristna. Det är tydligt att man genom registreringen tvingas in under ett demoraliserande dubbelkommando, det auktoriserade hyckleriet. Status såsom lagligt godkänd församling förmår verkligen inte förta den effekten. Inte ens rätten att äga en möteslokal eller tillåtelsen att ha möten utan risk för milisens skingrande och skräckinjagande razzior förmår övervinna de andliga skadeverkningar den diskriminerande registreringen tillfogar de fria församlingarna. Då vi dessutom vet de krav som följer med de slingrande registreringsreglerna är den totala situationen ganska klar ty en kristen församling som underordnar sig förbud för socialt arbete, kristen undervisning av barn och ungdom och som därutöver överlåter åt myndigheterna vetorätt vid val av församlingsstyrelse är vare sig teoretiskt eller praktiskt en fri församling, utan ett redskap för andra övergripande och kontrollerande samhällsintressen. Kristna som på grund av förföljelsen har varit fångslade får icke delegeras mandat i församlingsstyrelsen, och då kan vi ana problemets verkliga art, ty det innebär i realiteten att de mest beprövade och flesta ledarna är uteslagna från allt konstitutionellt inflytande. Pastorn i en sådan församling har en fullständigt omöjlig uppgift, och kan naturligtvis inte fungera utan ett mycket avancerat maktspel mellan helt oförenliga sfärer. Detta ger i sin tur maximalt utrymme för misstänksamhet och interna stridigheter, eftersom man ibland misstänks för otillbörliga relationer till myndigheterna och andra gånger helt motsatta misstankar. De församlingar, ännu inte så många, som organiserat sig in i ett sådant system måste bli miljöförgiftade och till stor skada för den som valt en bekvämare väg för sin pilgrimsvandring.

□ □ □

Det är mer än beklagligt att framstående pastorer i västvärlden fungerat som medlare och vägvisare för dessa långtgående reträtter i kapitulationens tecken. Svenska pastorer har också gett denna dystra trend sin legitimitet. Deras rutinerade agerande med många genanta uppvaktningar hos politiska makthavare och deras närgångna samre med statsmakterna i vårt land, kvalificerar dem för dessa uppdrag. Till deras meriter hör också mångåriga erfarenheter av privata förföljelser i form av bojkotter, blockader, utfrysningar och andra intriganta roller på lokal- och riksplan. Det är givetvis ingen tillfällighet att vi just nu får se dem såsom apokalyptiska sjöfarare med ekumeniskt förankrat och karismatiskt visionärt fredsbudskap för alla folk och religioner.

En delegation med sju svenska pastorer var ganska nyligen på ett officiellt besök i Sovjetunionen. Alla var lika glada, öröande eniga och tacksamma, salvelsefulla och frigjort lyckliga efter tvåveckorsvisiten hos de registrerade kristna bakom järnridån. Inbjudare var ett halvofficiellt organ med bl a samhällsliga fullmakter att organisatoriskt och politiskt svara för ordningen och rapporteringen i registrerade baptist- och pingstförsamlingar. I delegationen ingick en rektor från pingströrelsens folkhögskola och två pingstpastorer, far och son. Mottagandet de fick i Sovjet var enastående med officiella uppvaktningar och eskorter. Stora kyrkor, vackra kyrkor, fyllda kyrkor, folkliga och

högtidliga möten med människor i fest och jubel, med galanta uppvisningar av skickliga värdar och arrangörer med enorma resurser i känd och berömd Korea-stil. Dagarna var späckade och innehållsrika. Det gavs inte ett enda utrymme för ett enda litet besök hos någon s.k. oregistrerad kristen grupp eller församling. Fransk diplomati och svensk artighet löste det problemet elegant, rationellt och vidsynt. De oregistrerade lockades istället till de registrerade kyrkorna. Där fick de svaga, föraktade och förlöjligade sekteristerna psykologisk, religiös och taktisk hjälp att övervinna sina många reservationer mot det de uppfattade såsom statligt förmyndarskap och därför avskydde mer än något annat eftersom de upplevde det såsom oförenlig med deras tro och Kristustillhörighet.

□ □ □

Alla överslättande försäkringar om att registreringen inte verkar separerande dementerades samstämmigt av alla i den kompromisslösa grupp, vars möten och sammankomster var helt olagliga och kunde rendera ledare och deltagare olika typer av samhällsliga repressalier. Samre förekommer vanligtvis inte mellan de berörda grupperna, även om de givetvis undviker öppna konfrontationer. I den mån det överhuvudtaget förekommer några förbindelser så är det vanligtvis enkelriktade kommunikationer ty de registrerade tar enligt färskas uppgifter inte risken att bli sammankopplade med de oregistrerade av fruktan för att drabbas av deras oblidö öde. Det är den osminkade sanningen. Inställningen till den lag, som bland annat kräver att för legal gudstjänstutövning måste tillstånd inhämtas för religiöst samfund, påverkar gemenskap och attityder. Det vore helt onaturligt om så inte vore fallet. De oregistrerade kan nämligen inte tänka sig en församlingsgemenskap mer eller mindre styrd av de lokala kommunistiska myndigheternas godtycke.

□ □ □

Några veckor efter de svenska pastorernas succéresa genom Sovjet, hade vi, av känd anledning, några kurirer i Moskva. De nådde det uppsatta målet och återvände till Sverige efter en vecka med besked och informationer som var mycket uppseendeväckande. De hade fått kontakt med vännen och de bröder som söktes och det gav oss en befriande känsla även om framtiden för våra vänners vidkommande fortfarande ter sig oklar och bekymmersam. Men dessutom hade de fått mycket stimulerande kontakter med många icke registrerade kristna och hade också besökt deras möten. Då våra kurirer förde de svenska pastorernas resa genom Sovjetunionen på tal öppnade gruppens ledare sin slitna bibel och sökte sig till den sista bokens 17:e kapitel. Han såg nämligen hela jippot i ett eskatalogiskt perspektiv och stämplade det direkt som skökoväsende vars mål var politiskt. Genom upphaussade pseudohändelser av liknande karaktär söker man dölja eller avleda uppmärksamheten från den mycket allvarliga förföljelsen som samtidigt pågår mot oliktankande och svårhanterliga religiösa minoriteter, exempelvis de icke registrerade kristna. Men dessa frimodiga vännar som samlades till möten i hemmen, ställde höga krav på kristna kvalitéer, och de hävdade att ett signum på all sann kristendom var förföljelse, varför de upplevde den såsom ett andligt hälsotecken mer än ett materiellt livshot. De sökte inte tröst och medömkan utan utbad sig frimodighet för fortsatt efterföljelse och tjänst. De hade givetvis många frågor att ställa om förhållandena i Sverige och förklarade att det fanns ett enormt behov av biblar. Samtidigt påstod de med bestämdhet att alla offentliga utfästelser om legala vägar för distribution av biblar till Sovjetunionen var tillrättalagd propaganda. Myndigheternas handlingsmönster var också på den punkten helt logiskt och konsekvent, och det fann de inte överraskande på något sätt. Helt odramatiskt berättade de dessutom att stora bibelpaket som kommit till Sovjetunionen bevisligen bränts på postkontoren eller omhändertagits för försäljning på svarta-börs marknaden.

Forts. sid. 16

□ Guds församling är det synliggjorda Gudsriket i tiden. Församlingen verkar i tiden men hör ändå inte tiden till. Den hör evigheten till.

Världen är satans konstruktion för att eliminera verkningarna av församlingens närvaro. Världen imiterar ständigt Guds rike för att beröva det möjligheterna att fungera i tiden. Denna världsliga makt är så förödande att alla människor påverkas av den.

I 1 Kor. 3 går Paulus tillrätta med kristna som inte mognat tillräckligt för uppgifterna i Guds rike. De var mer korintiska än kristna.

Vi möter samma problem idag. Vi är mer något annat än kristna. Vi är mer svenskar än kristna, ja, vi är mycket mer svenskar än vi anar. Det är Guds stora problem med oss.

I 1 Kor. 3:1 skriver Paulus:

"Jag kunde icke tala till eder, minä bröder, såsom till andliga människor."

Vilken nedvärdering! Skall man säga så om en kristen församling? Kan man påstå någonting dylikt, som att det i församlingen skulle finnas köttsliga människor, och inte nog med det, även sådana "som ännu är barn i Kristus", dvs. människor som sysslar med barnsligheter. De lever på en nivå där det inte finns möjligheter att föra ett andligt tal som med mogna individer.

Barnsliga tankar

Även jag har hört en och annan uttrycka en sådan där barnslig tanke: "När ni kommit fram till Apg. 2 skall jag vara med" eller "När ni fått fram idealet och praktiserar Apg. 2 och det fungerar, då skall jag också komma med". Känner någon igen det?

Sådana tankar är inget annat än uttryck för uppblåsthet. Var i bibeln står det att man skall vänta tills allting är fullkomligt?

Vad vi bör göra idag är att individuellt och personligt överlämna oss åt Jesus Kristus. Då kommer vi att få andra frågor att brottas med: "Herre är det någon i min omgivning, som jag kan rädda? Finns det någon jag kan bedja för, så att jag får min tid fylld med något konstruktivt? Kanske är det min granne som lider nöd, kanske en vän som är plågad? Kanske någon skulle behöva ett besök? Eller kanske vi skulle bedja för predikanten, fasta för honom och vittnena, för ungdomarna, för storfamiljerna, för husförsamlingarna, för de äldre och för de sjuka?"

Så säger Paulus i 1 Kor. 3:2-4:

"Mjök gav jag eder att dricka; fast föda gav jag eder icke, ty det fördrogen I då ännu icke. Ja, icke ens nu fördragen I det, eftersom I ännu haven ett köttsligt sinne. Ty om avund och kiv finnes bland eder, haven I icke då ett köttsligt sinne, och vandren I icke då på vanligt människosätt?"

När den ene säger: 'Jag håller mig till Paulus' och den andre: 'Jag håller mig till Apollos', ären I icke då lika hopen av människor?" (1 Kor. 3:2-4).

Här ligger själva grundproblemet — kiv och avund. Vi måste lära oss att det är

Änglarna, tr

dessas gärningar som tillhör det allmänna handlingsmönstret, det vanliga tänkesättet och de vanliga uppfattningarna. Det är allt detta vi måste bort ifrån. Det som är världsligt — eller svenskt — måste vi besegra, dvs. det som bär jagiskhetens kännetecken, även om det draperar sig i religiösa fraser.

Där änglarna vill vara

1 Kor. 11 är ett av Nya testamentets mest märkliga kapitel. Det har också blivit mest missförstått. Paulus talade där om församlingen som den plats där änglarna önskade vara och längtade efter att uppenbara sig. Där skulle änglarna avslöja Guds hemligheter. De skulle vara de kontinuerliga budbärarna mellan himmel och jord, och deras uppgift var att orientera församlingen om det andliga läget för att den inte skulle överraskas och besegras av fiendens attacker.

Nu förklarade Paulus att gemenskapen kunde bli direkt livsfarlig. När gemenskapen hade förvandlats till en samling för debatter, resonemang, kiv, söndringar, konflikter och spänningar, hade läget blivit sådant att t o m änglarna måste hålla sig borta. I en sådan församling diskuterade man lika frejdigt ekonomi och predikanter, läror och filosofier, beteenden och mönster, ja, precis allt, med samma stora intresse som man diskuterade det i världen. Församlingen hade blivit en diskussionsklubb, en akademi, där några möjligen, fann det roligt och spännande att vara med och exponera sina talanger och sig själva.

Paulus såg församlingen som ett fridlyst område. Den var inte en allmänning, dit man stövlade in med de skor man gått med på självvalda stigar. Församlingen var helig mark, där man tog av sig sina skor och upplevde ödmjukhet och förkrosselse över nåden att få vara med.

Tänk vilken nåd att få vara med i Guds församling — den församling som Jesus lidit döden för och köpt åt Gud med sitt eget blod! Tänk att få vara med, vilken nåd och ynnest! Församlingen är det fridlysta område, dit världens makter inte kan bryta sig in, trakassera och terrorisera. Den är omringad av änglarna och omgärdad av frälsningens eldsmur.

Paulus önskade att församlingen skulle skapa en diametralt annorlunda atmosfär än den som ingick i korintiernas vanliga kulturmönster. Skulle den korintiska andens släppas in i församlingen, skulle det innebära en total återgång till det gamla mönstret. Då skulle församlingen falla sönder i sina gamla beståndsdelar, de gamla kategoriklyftorna mellan rika och fattiga, mellan intellektuella och obildade.

Det var nämligen detta som hände. Då man återföll till sitt gamla beteende återuppstod de gamla grupperingarna. De rika

disponerade sin tid bättre än de fattiga och slavar, och de hade större möjligheter att ställa upp på olika tider. De var kloka, förnuftiga och spekulativa.

Så passade de rika på att samlas på en tidpunkt, då de slapp de fattiga, en tid då de fattiga var upptagna med sitt arbete och inte kunde komma. När de rika kom samman, satte de sig vid de fint dukade borden och åt från sina rika förråd, och det var inte lite de hade heller. De åt, festade och beundrade varandra. Det man dukade fram avslöjade ju vem man var och vilken standard man hade.

Församlingslivet blev farligt

När de rika hade ätit färdigt och var mätta och belåtna, kom de fattiga, arbetarna och slavar, till kärleksmåltiden. Men då hade också det gamla korintiska livet åter tagit gestalt, men nu mitt inne i församlingen. Då hade de rika markerat distans. Åter var uppdelningen ett faktum mellan fattig och rik, träl och fri, herre och slav. Hela försoningstanken hade torpederats. Församlingslivet hade förstörts, ja, församlingslivet hade t o m blivit farligt, därför att man samlades inte längre för att markera närhet utan distans.

Gud vare lov, vad försoningen är underbar! I Jesus Kristus finns inga klyftor mellan människor p g ålder, sociala, ekonomiska eller intellektuella orsaker. I Jesus Kristus är vi ett.

Lyssna till vad Paulus sade: "Ni som disponerar tiden själva och kan prata på, ni måste vänta på de andra som inte hunnit så långt ännu, de som fortfarande är slavar i sitt arbetsliv".

Det var en uppmaning som förebådade en märklig rangförändring genom tillskyndan från den helige Ande. Rätt var det var placerades slaven längst fram och slavens herre på platsen nedanför. Då fick

vs de ibland oss?

slaven ta av sitt fattiga bröd och bjuda sin herre, halleluja!

Det är precis här som hela problemets kärna ligger. Om kategoriklyvningarna skulle upphöra genom en uppgörelse inifrån, så skulle också alla andra problem i den andliga verksamheten lösas på ett nytt och förunderligt sätt. I församlingen gäller andra lagar. Där är vi alla ett.

Ett enda bröd

I församlingen markerar vi alltså inte distans utan närhet. Denna enhet är så konkret uttryckt att det kan förklaras genom ett enda bröd. Brödet har kommit till genom den säd som hopsamlats ifrån fälten. Säden har skurits av, bärgats in, tröskats till mjöl och sedan blivit en deg genom en fortgående reduceringsprocess. Så länge säden låg i bingen, kunde man skilja det ena kornet från det andra. Kornet var ett ensamt korn. Men då säden förvandlades till mjöl, hade säden förlorat sig självt och gått upp i helheten, och man måste använda mikroskop för att urskilja de små mjölkornen.

Bibeln gör nu klart för oss att det var inte mjölet som skulle delas ut, det var brödet. Följaktligen måste det till en deg. I degen har to m kornet gått förlorat. När mjölet knådats till en deg och gräddats till ett bröd, fanns inga möjligheter att plocka ut korn eller mjölbeståndsdelar. Då hade det blivit ett bröd.

Tänk vilken reduceringsprocess, när vi skall uppge oss själva och vårt eget och gå upp i Kristus, i hans församling och enas med honom! Det kan aldrig ske med vanliga organisationsmetoder, med församlingskort och nummer. Vi måste organiskt förenas med honom i hans död.

Det är dock inte nog med att vi är ett enda bröd i gemensam tillbedjan av Jesus. Vi har också vår individuella del i detta stycke bröd. Därför bryts det. Då vi

alltså tar emot detta stycke bröd, proklamerar vi inför den onda andevärlden att, såsom vi är delaktiga med Kristus Jesus i hans försoningsverk, och jag har min individuella del i detta ena bröd, så har jag också samma gemenskap med den broder som jag befinner mig tillsammans med vid Herrens bord. Så proklamerar vi i en ordlös förkunnelse Herrens död tills dess han kommer.

I den korintiska gemenskapen hade utvecklingen gått dithän att de rika var stödda av de fattigas okultiverade uppträdande och deras enkla förråd. Å andra sidan riktade de fattiga avundsamma blickar mot de rika. Så var inbördeskriget i full gång. I stället för att bekämpa världens makter var de gripna av världens ande och bekämpade varandra.

Detta har varit församlingens olycka i alla tider. Med avundsamma blickar har man börjat titta på varandras resurser och varandras förråd. Rika har sett ner på fattiga, och de fattiga har riktat avundsamma blickar mot de rika.

I Korint, när man var samlad omkring Herrens bord, skedde det som måste komma genom denna orättfärdiga ordning. Kärleksmåltiden ledde inte till förbättring, utan till försämring. Man bröt ner varandra. Man levde på det vanliga människosättet, därför att man hade det vanliga betraktelsesättet. Skall vi idag undvika samma situation, måste vi gå en annan väg.

Änglabesök

Församlingen kommer aldrig att klara sig utan änglabesök. Vi är helt beroende av änglarna. Får vi inte änglarnas skydd och stöd går vi under.

Paulus säger: "Ni kan inte leva ett korintiskt liv om ni skall räkna med att få änglabesök. Då måste ni leva på ett himmelskt vis, i försoningen. Då måste ni

lämna ert kulturmönster och övergå till ett annat, få ett nytt tänkesätt med nya värderingar men framförallt en ny ande. Då måste ni frälsas ifrån egoismen och självupptagenheten, så att ni inte roffar åt er utan tjänar varandra med den nådegåva Gud gett var och en."

Vi har varit alldeles för nonchalanta och alldeles för angelägna att leva, tänka och handla som världen gör. Vi har gärna velat att församlingen också skulle bli en förfinad bit av världsordningen, så att vi också kunde berömma oss av vårt arbete och våra gärningar, vår mission och vår kyrka, vår pastor, vår kör och vår ungdom. Vi vill så gärna visa andra vad vi kan.

Himmelens Gud är dock inte ett dugg intresserad av våra prestationer. Han de-troniserar, avsätter och sopar undan. Allt det som är fött av kött, det är kött, och det som är fött av ande, det är ande. Det enda som har bestående värde är det anden gör, allt annat förgås. Köttet är till intet gagn. Varför håller vi ändå på och kultiverar köttet, när vi vet att köttet aldrig kommer in i Guds rike? Köttet måste överlämnas åt korset och döden; det kan man inte sätta klacken på, utan det skall överlämnas åt döden och korset.

Kvinnans uppträdande

I 1 Kor. står det i rubriken: "Kvinnan bör icke vid gudstjänster uppträda med ohöljt huvud."

Kvinnans uppträdande är en av de frågor som diskuterats mycket under århundradenas lopp. Det har också varit ett vapen som olika grupper slagit varandra i huvudet med. Det är som om kvinnorna och huvudbonaden skulle vara det väsentligaste av allt. Vad bibeln i första hand vill peka på är dock inte den yttre huvudbonaden utan våra attityder. Det har med änglarna att göra. Har vi en sådan atmosfär omkring oss så att änglarna kan trivas, är frågan, eller är vi trotsiga, moderna och förfinade, så att vi tycker att bibeln är för enkel och omodern.

Finns det en sådan atmosfär ibland oss av lydnad och undergivenhet att änglarna trivs? Det räcker med att pröva den saken genom att gå till sig själv. Börja med håret eller huvudbonaden! Förhållandet till den saken ger en tydlig fingervisning om hur långt vi kommit i lydnad och ödmjukhet. Är det vi menar vara kvinnlighet, värdighet och skönhet viktigare än änglabesök?

Jag anklagar ingen utan bara frågar. Är atmosfären hos av det slag att änglarna kan trivas? Det måste visa sig i lydnad och underkastelse. Saknar vi detta har det ju ingen betydelse vad vi spelar upp för roller vid Herrens bord. Det hjälper inte om vi försöker vara snälla mot varandra vid kärleksbordet, när vi är så högmodiga

Forts. sid. 17

Predikan av Arne Imsen

Problemet med oss är, att vi ofta är mer något annat än just kristna. Vi är mer svenskar än kristna, ja, vi är mycket mer svenskar än vi anar. Det är Guds stora problem med oss.

Allt detta som är världsligt — eller svenskt — måste be-segras, eftersom det bär jagiskhetens kännemärke. Guds tanke är att församlingen skall leva i en atmosfär som är diametralt annorlunda omgivningens kulturmönster. An-nars torpederar vi försoningstanken.

Finns det då en sådan atmosfär ibland oss av lydnad och undergivenhet att änglarna trivs?

Viveca Jillker, sameflicka från Jämtland, berättar om sin frälsning och kallelse

Läste om Maranata och började längta efter ett "pang-möte"

I våra storfamiljer runt om i landet har vi bland syskon från olika länder och raser också fått uppleva välsignelsen av att dela gemenskap med samer. Det kan man ju tycka inte är något speciellt att omnämna, eftersom samer är från samma land som vi. Men egentligen är just detta att samer kan bo tillsammans och arbeta tillsammans med svenskar — germanska svenskar — ett enormt vittnesbörd om försoningens underbara kraft.

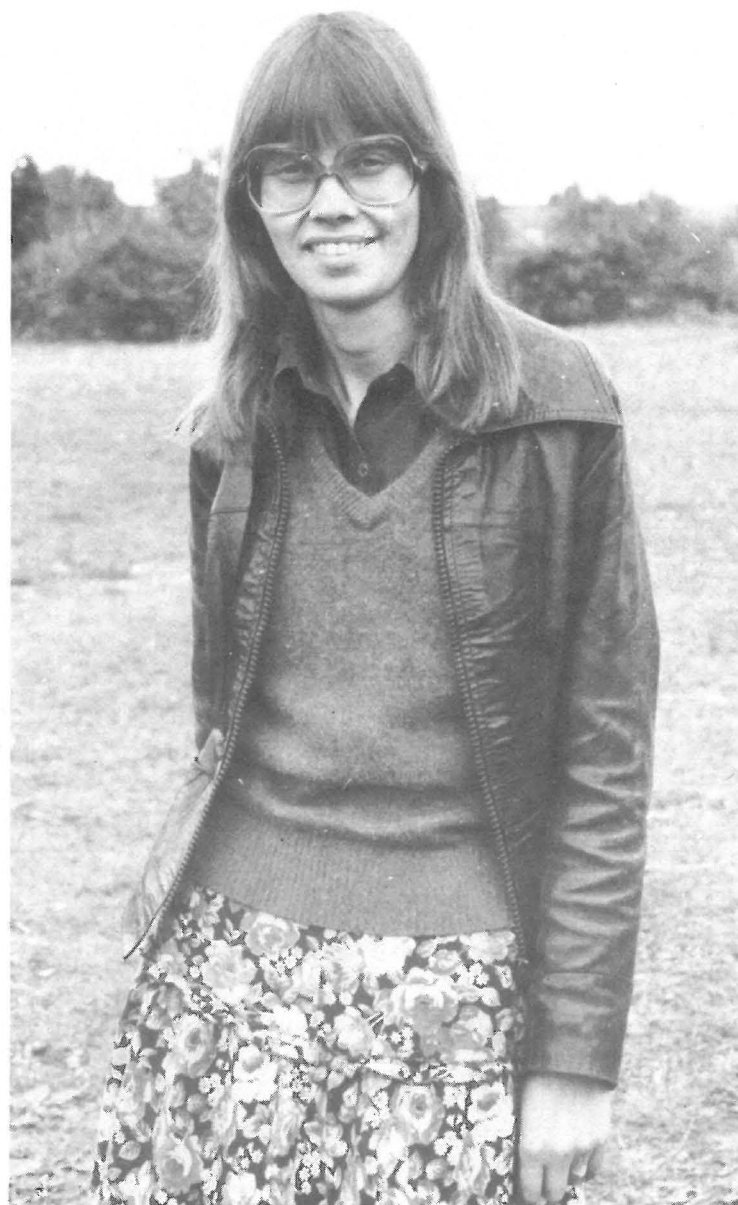
Viveca Jillker är en sameflicka från Jämtland med numera relativt lång erfarenhet av gemenskapen med maranatasyskonen. Hon avger här sitt ovanliga vittnesbörd om sin frälsningserfarenhet och sin kallelse för Stina Fridolfsson en tidig morgon i Santo Domingo i skuggan av några palmträd. Där befann hon sig i våras några månader för att hjälpa till i evangelisationsarbetet.

Text: Stina Fridolfsson

□ Liksom indianerna på de amerikanska kontinenterna blev exploaterade, nedtrampade och så gott som utrotade, har också samerna i de nordiska länderna utsatts för exploatering. Problemen är verkligen inte något som hör till historien. När Viveca berättar för mig om hur samebarn får utstå mobbing i skolan, då får jag en aning om vilka fruktansvärda murar av bitterhet och hat som fortfarande finns i relationerna mellan samer och övriga svenskar. Ja, samerna föredrar att inte kallas svenskar. Man vill inte identifiera sig med den folkgrupp som så förföljt dem. Sa-

merna kämpar för att bevara kulturliv och språk — men befinner sig i minoritet med stridigheter mellan grupperna, och svårt tryck från svenska samhället.

Vivecas mor, Katarina, växte upp hos sin troende mormor, eftersom hennes föräldrar dog redan när hon var liten. Katarina lämnade sig som ung åt Gud, och sedan hon gått barnsköterskekurs i Borås, arbetade hon ett tag i Stockholm. Där lät hon döpa sig i Filadelfiakyrkan. Hon kände Guds kallelse att gå ut som evangelist, men hur det var, så kom hon aldrig ut. När hon inte kom in i Guds plan

med sitt liv, så svalnade hennes andliga liv. Hon längtade hem till sitt eget folk, åkte hem till Jämtland och gifte sig med sin ungdomskärlek Arthur. Han hade varit ute som pingstevangelist som ung, men också han hade förlorat den första inspirationen till tjänst för Gud.

Flyttade

När barnen kom, bad Katarina Gud ta hand om barnen och överföra kallelsen och uppgiften till dem. Familjen Jillker fick fem barn. Första dottern, som var andra barnet, omkom som liten i en olyckshändelse i hemmet.

När Viveca var fem år gammal, flyttade familjen till Gäddede, där de fortfarande har sitt hem. Fadern, som tidigare haft djur, lämnade allt mera boskapsskötsel för sameslöjd. Han fick anställning som slöjdkonsulent för en sameorganisation. Innan dess, hade man en svår kamp för tillvaron, och barnen fick lära sig leva enkelt.

I Gäddede fanns en pingstförsamling. Då började modern åter gå till möten och sända barnen till söndagsskola. Efter ett par år kom en brinnande evangelist till Gäddede, och Katarina upplevde en underbar förnyelse. Det återverkade na-

turligtvis starkt på familjen.

Einar, äldste sonen gick till sjöss, och var ute på äventyr i hela världen. Överallt dit han kom, sökte han kontakt med levande kristna, och fick också mycket intressanta erfarenheter med sig i bagaget hem. När han kom tillbaka till Sverige, kom han att hamna på maranata-möten, och fick med sig hem till Gäddede en massa veckotidningar och dagstidningar med skandalreportage om Maranata.

Det här var i början av 60-talet då debattens vågor gick höga omkring den färska och vilda maranataväckelsen. I de här reportagen fanns en massa foton från möten. Foton där människor grät och skrattade, klappade händer, hoppade, dansade och prisade Gud. På Viveca gjorde de här bilderna ett enormt intryck, och hon längtade efter att få vara med på något riktigt "pang-möte", där man upplevde Guds närvaro så att man inte kunde sitta stilla!

Några av maranatavännerna som Einar kommit i kontakt med, kom norröver och hade möten. En av dem hade en kåta uppe i fjällvärlden, och han samlade folk i kåtan och sjöng och vittnade. Viveca blev frälst i samband med dessa möten. Hon hade gått och funderat på hur det skulle vara att bli frälst och ha samma kontakt med Gud som mamma. Viveca visste att Gud svarade på bön. Hon hade själv varit med om bönesvar.

Ett tillfälle minns hon speciellt, då hon så gärna ville ha en docka med långa flätor. Men mamma hade inte pengar till att köpa någon docka. Pappa var borta på konsulentuppdrag.

— Du får be till Gud!

— Du får be till Gud om en docka! sa Katarina till sin flicka. Sagt och gjort. Viveca gick undan och bad. Så kom pappa hem. Med sig hade han — en docka! Så berättade han om hur det var när han köpt den. Han hade gått förbi en affär, fastän han inte visste vad han ville köpa. När han kom in, såg han dockan med långa flätor.

— Det ska jag ha! sa han utan tvekan. Och så fick Viveca bönesvar. Men nu gällde det frälsningen. Viveca gick in i mammas sovrum och böjde knä där, sedan hon förvässat sig om att alla andra i familjen var upptagna på annat håll. Så bad hon Gud flytta in i hennes hjärta. Omedelbart upplevde hon bönesvar, sade "Amen", och så

var hon frälst!

I skolan började man retas och skrika "Maranata" efter Viveca. Hon grät många gånger när hon kom hem. Ensamheten var svår. Som sameflicka hade hon ju alltid svåra problem i relation till kamraterna. Viveca blev nästan apatisk ibland och visste inte hur hon skulle övervinna den paniska ångest hon kände varje dag hon gick till skolan. Då sade mamma en gång:

— Bed till Jesus, och kan du inte bedja, så säg bara JESUS — han vet vad du behöver!

Viveca började praktisera detta, och upplevde en oerhörd lisa och kraft i Jesus-namnet. Det var en dyrbar erfarenhet, som har hjälpt Viveca många gånger sedan dess.

Långt hemifrån

Sista terminen sjätte skolåret fick Viveca gå sameskola. Det var långt hemifrån, och hon fick tillsammans med de andra samebarnen bo på skolhemmet. Där slapp hon mobbingen som hon i alla år varit utsatt för i den vanliga skolan. Hon hade där en väldigt gudsupplevelse.

Varje lördag fick barnen vecokopeng, och brukade gå i samlad tropp till kiosken och handla godis. Men så var det en speciell lördag då Viveca kom på efterkälken, och alla barnen hade redan gått när hon var färdig. Då gick hon till sitt rum, satte sig på sängen, vände på sin krona och undrade hur hon skulle göra. Om en stund kom hon ihåg vad mamma sagt, att bara säga Jesus, och då sade hon Jesus. Så kom hon plötsligt på: Jag kan ju gå själv!

Det här låter inte värst märkvärdigt för läsaren, men då får vi komma ihåg att samebarnen kände sig så förföljda och hotade av de andra barnen i samhället, så ingen av dem brukade gå ut ensam. Men nu skulle alltså lilla Viveca ge sig iväg själv ner till kiosken. Hon traskade ängsligt iväg.

När Viveca gick där på vägen, kände hon plötsligt så påtagligt att någon gick vid hennes sida. Hon vände sig om och tittade åt alla håll, och försökte lyssna efter steg. Hon märkte ingenting med sina yttre sinnen. Men hon kände en stark förvisning om att någon gick vid hennes sida. Så kom hon på: Jesus var ju med! Och i ett nu försvann hennes ängslan, och Viveca nästan dansade fram på vägen. Efter det började hon frimodigt vittna för sina kamrater på skolhemmet, för nu kände hon att Jesus bodde i hjärtat.

Blev döpt

Året därpå började Viveca på Restenässkolan, en realskola och internatskola med kristen livssyn i närheten av Ljungkile. Mamma Katarina prenumererade på Midnattsropet åt sin dotter. Och i tidningen upptäckte Viveca adressen till Maranatagruppen i Ljungkile. Hon tog kontakt med vännerna, och kom för första gången i sitt liv in i en församlingssamfund där hon kände sig hemma. Syskonen tog väl hand om henne, hämtade henne på skolan, skjutsade henne tillbaka, och inbjöd henne till sina hem under helgerna.

Och så hade man möten. Det var en väckelseperiod då

många ungdomar blev frälsta och döpta. Då förstod också Viveca att hon måste döpas, och till nyåret 1965, under sitt första jullov då hon var hemma i Gäddede, döptes hon. Och sedan, på sommarlovet då hon deltog i en kristlig skolungdomsvecka, blev hon andedöpt.

Viveca deltog i evangelisationsarbetet friskt och frejdigt. Hon var kommissionär, och sålde många Midnattsrop på skolan. Det var så inspirerande att få kontakt med kamraterna, tyckte Viveca.

Viveca hade fått väldigt frimodighet att vittna, och fick också vinna ett par av sina rumskamrater under skoltiden för Gud. Egentligen hade hon planerat att bli barnsköterska, men med maranatabudskapet brännande i sitt inre, räknade hon starkt med Jesu snara tillkommelse, och förstod att hon måste ägna sig åt det viktigaste den korta tid som var kvar: själavinnande.

Maranatas bibelskola

1968 tog Viveca realexamen, och på hösten åkte hon till Maranatas bibelskola i Stockholm. Genom församlingen där, som hon alltsedan dess räknat som sitt andliga hem, har hon kontinuerligt fått andlig styrka och praktisk hjälp att komma in i uppgifterna. De första åren var Viveca mycket hemma i Gäddede och sysslade med sameslöjd. Periodvis var hon ute i olika församlingar och hjälpte till: Skellefteå, Ljungkile. Och när man i Stockholm fick Johannelund som församlingshem och missionscenter, åkte hon dit på somrarna och hjälpte till, då främst i serveringen. Men Viveca var i en fruktansvärd kallelsekris, och undrade så vad det skulle bli av hennes liv. Hon läste många biografier om olika människor som Gud använt, och bad dag och natt om Guds ledning.

Så kom det till den punkt att Viveca kände ett sådant behov av syskongemenskap, att hon måste flytta till Stockholm. Hon förstod att hon måste få undervisning och fostran på ett mera påtagligt sätt för att komma framåt på trons väg. Och nu kom hon in i en stor och meningsfull uppgift: Hon fick till att börja med hjälpa till med Midnattsropets distribution, för att sedan också få kontakt med prenumeranterna. För Viveca var ju detta en uppgift som hon på ett speciellt sätt hade förutsättning för, eftersom hon kom från glesbygd där man är starkt beroende av tidningen för uppbyggelse och gemenskap.

Forts. sid. 16

Viveca får ofta tjäna Gud med sin sång under mötena.

Det blir många synnerligen intressanta inslag i årets sommarkonferens på Gärdshyttan.

Det internationella inslaget är påfallande. Genom några märkliga händelser tycks maranatafolket fått kontakt med grupper av brinnande kristna i både öst och väst vilka uppmärksammas för sin kompromisslösa tro på Guds möjligheter.

Här syns Stina Fridolfsson, Sonja Sandvik och Viveca Jillker

Den materiella nöden gör bibeln åter aktuell

Från Dominikanska republiken kommer till konferensen de glada missionärssystrarna Stina Fridolfsson, Sonja Sandvik och Viveca Jillker efter en missions- och recognoseringsperiod. Inspirerande rapporter, späckade med glada, spännande upplevelser och laddade med intryck från en i grunden annorlunda kulturmiljö skall de förmedla sina erfarenheter vidare till maranatafolket.

Genom systrarnas vistelse i Dom. rep. har helt nya vyer öppnat sig inte minst för Maranataförsamlingen i Stockholm, var-

ifrån systrarna kommer. Deras första erfarenheter av landet var insikten om hur enorma behoven är efter ett genuint urkristet evangelium som kan frigöra människor från katolska föreställningar och kyrkliga verksamhetsmönster.

Dom. rep. tillhör inte den rika industrivärlden utan har att kämpa med de problem som alla andra Latinamerikanska länder har: stora sociala problem och en ekonomi som i huvudsak är styrd utifrån. Vad Sydamerika behöver är dock inte i första hand blodiga revolutioner utan ett evangeliskt budskap som kan befria de enskilda människorna från fattigdomens förlamande grepp, avhjälpa okungheten och ge folket självrespekt och tro på Gud.

Våra missionerande systrar hoppas så småningom komma igång med någon form av systerstättning som kan dels försörja dem själva, dels inspirera andra till egna initiativ, allt med den stora och underbara avsikten att lösa ut alla resurser Gud givit var och en personligen och sin egen församling.

Vi önskar systrarna Guds välsignelse i fortsättningen och ser fram emot att ha dem ibland oss några sommarmånader.

En typisk syn i Santo Domingo — en bananförsäljare.

En tidig morgon i Island Pond. Från ett av de många hushållen drar barnen iväg till dagcentret.

Intressant besök från kommunitet i USA

□ Så här idylliskt mötte vi kommuniteten i Vermont. Eller, rättare sagt, kommuniteterna. Elva storhushåll, med jordnära kamp för tillvaron och Guds rike. Vi kom till det lilla samhället Island Pond en underbar dag i slutet av maj. På väg hem från Santo Domingo fick vi möjlighet till en blyxtvisit hos dessa syskon uppe vid canadensiska gränsen. Den stora upplevelsen var ju barnen, som dansade och sjöng sånger om Jesu tillkom-melse.

□ Ute i den försommargröna parken mitt ibland moderna och omoderna hus sjöng man, spelade man gitarr och flöjt, basfiol och munspel. Och alltid barnen i centrum. Man samlade dem i olika åldersgrupper, undervisade dem, lekte med dem och lärde dem använda sina gåvor till Herrens ära. Man snick-

rade och målade, tryckte, fotograferade och odlade giffria grönsaker. Allt för att med en sund själ i en sund kropp kunna försörja sig och predika evangelium om riket.

□ När nu ett par av dessa underbara trossyskon som kämpar i USA kommer till vår sommarkonferens, så får vi verkligen vara glada och tacksamma för syskongemenskapen vi så väl behöver. Bo Högländer och Per-Arne Imsen Imsen, som ett par veckors tid besökt syskonen där, kommer hem med rapporter, bilder, intervjuer och andra reportage från olika kommuniteter och kristna grupper de mött i Väst. Det ser vi med spänning fram emot under konferensen i Gärdshyttan och i nästa nummer av Midnattsropet!

Stina Fridolfsson

Av kommunen fick storfamiljen förtroendet att utforma en mängd skyltar, vilket man utförde, som synes, på ett förtjänstfullt sätt.

En märklig väckelse går över världen

Grupper av kristna tar nu ställning för en radikalare livsstil

Ända sedan församlingen föddes den första pingstdagen har världen följt den med spännt intresse. Med fruktan och respekt, med hat och förföljelse. Församlingen vittnar om Guds rättfärdighet som den manifesterar sig i relationer människor emellan.

Paulus har i alla sina brev på olika sätt beskrivit församlingen. Han fick ofta orsak att gå tillrätta med olika avarter som uppstod här och var. Åter och åter fick man erinra sig idealet som växt fram i Jerusalem; den första församlingens oförstörda mönsterbild: endräkt — egendomsgemenskap — tillbedjan.

I väckelsehistorien hittar vi under varje generation någon liten grupp här och där som haft klart för sig att kristen tro handlar om att avskilja sig från världen. Det handlar om att uppenbara Guds egenskaper för människorna. Världen ska tro — världen ska kunna förstå att församlingen har gudomligt ursprung.

Idag har utvecklingen gått dithän att det är svårt att veta vad som är Guds rike och vad som är världen. Vårt lands föreningsliv är till stor del subventionerat av staten. Och de flesta lokala samfundsförsamlingar, finansierar sina olika verksamhetsformer med statsbidrag. Världen har dragit in i församlingen.

I väckelsehistorien hittar vi i varje generation någon liten grupp här och där som avskilt sig från världen.

Det förunderliga har skett att ju mer avskilda de varit, desto kraftigare har deras ordlösa predikan blivit, bara genom att finnas till.

Nu kommer rapporter från hela världen om en andlig rörelse mot ett urkristet församlingsliv

Text: Stina Fridolfsson

Förutom det att man tar emot samhällsliga subventioner, hämtar man inspiration från showbusiness och hela underhållningsbranschen till sin mötesverksamhet. När det gäller klädedräkt och uppträdande, har också där gränserna suddats ut. Man talar med en ton av förakt om hår och hatt, om hur man för en generation sedan tog avstånd från bio, dans, smink och sällskapsliv. Kristenheten smälter alltmera samman med samhället i övrigt, och den hälsosamma, sunda konflikten som i alla tider funnits mellan Guds folk och världen, har församlingarna de senaste årtiondena försökt att komma över.

Men Gud kommer igen. Åter

hör vi budskapet om att icke gå i ok med dem som inte tro, att gå ut till Honom utanför lägret och bära Hans smälek; att avskilja sig från världen och utgöra en stad på berget. Församlingen är kallad att vara ett idealsamhälle i världen, men icke av världen.

Maranatafolket har ett antal år kämpat för att ta konsekvenserna av evangelium. Genom gemensamma företag har man kunnat arbeta tillsammans. I storfamiljerna har man möjlighet att ständigt var dag komma tillsammans i bön och kärleksmåltid, och leva på samma ekonomiska plan. I denna gemenskap blir det också allt mer en självklar plikt och förmån att ta ansvar för sina barn och även de äldre syskonen i församlingen. Utifrån dessa åtaganden, blir konflikterna med samhället allt svårare.

Kommuniteter i USA

Under de senaste året har vi fått kontakt med kommuniteter i USA och Tyskland som arbetar under mycket likartade betingelser och som mött motsvarande problem i sina relationer med myndigheterna. Kurirer från Moskva rapporterar en hel del om situationen bland icke registrerade kristna där, och vi känner igen ett klart mönster i de svårigheter varje kristen grupp får kämpa med när de vill ta konsekvenserna av evangelium. Och dessa svårigheter kommer igen var man än bor i världen.

Visionen och budskapet om

hälle, där man värnar om familjen som en gudomlig institution, och människan får upprättelse som individ och Guds avbild, kolliderar kraftigt med de familjefientliga krafterna i vårt teknokratiska samhälle. Och helt klart är det ett globalt problem. Den som bryter upp från etablissemangen för att praktisera Guds Ord i vardagen, måste räkna med omgivningens press och försök att återföra honom till "normalt" beteende igen. Ger man inte vika för allmänhetens vilja, får man stå ut med samhällsliga repressalier.

Gudsstaten

Vi har upplevt de sociala konsekvenserna av Guds Ord. Ett fattigdomsideal, där det handlar om att dela varandras armod, och inte söka orättfärdig vinning. Ett ansvarstagande för familj och församling, som man inte köper sig fri från genom att betala sin skatt. Ett församlingsliv där ansvaret, gemenskapen och gudstjänsten täcker livets alla områden. Församlingen blir gudsstaten. Och i den dagliga kampen för brödet och bröderna, upplever vi Guds mirakulösa ingripanden i varje omöjlig situation. Ju svårframkomligare vägen blir, dess mer anar vi Guds storhet och makt. Den rättfärdige skall leva av tro. Av tro — till tro. Gud skall ha äran för att vi lever dag för dag. Vi ställer oss utanför möjligheterna till statligt och samhällsligt beskydd. Vi får leva av Guds nåd!

Och det förunderliga sker, att ju mera avskilda vi är från världen, dess kraftigare blir vår ordlösa predikan genom att bara finnas till! Budskapet om att det finns en levande Gud, skriker ut från köken där mödrarna kämpar med att lära sina barn att läsa, från bagerierna där ungdomar står i gryningen och bakar utan att fråga efter ekonomisk ersättning, från den glada utställningen som finns hos människor som kompromisslöst söker Guds rike först.

När vi samlas till konferens under temat *av tro till tro*, så är det med stor inspiration och tacksamhet till Gud för vad vi har fått uppleva av hans hand-

Forts. sid. 16

Barnen dansar "Anden har sänt oss bud, dagen är när".

Saknade atomfysikern Victor Espinoza fanns i Moskva

Den ecuadorianske atomfysikern och moskvastipendiaten Victor Espinoza, som en dag i maj spårlöst försvann på öppen gata i Stockholm, återfanns ett par veckor senare överraskande i Moskva. Victor tillhörde och besökte Maranata i Stockholm i flera år, varför försvinnandet tedde sig mycket oförklarligt och skrämmande.

För att få ytterligare klarhet, avreste två kurirer till Moskva för att personligen söka upp Victor. Misstanken var att Victor, som av samvetsskäl önskat hoppa av studierna, utsatts för påtryckningar att återuppta dem.

Besöket innebar att misstankarna definitivt inte längre kan avfärdas. Här avger en av kurirerna sin rapport.

Vid ett sammanträffande med Victor Espinoza i Moskva kunde samtliga misstankar om tvång och begränsad frihet bekräftas.

Kontakterna med Sovjets och Ecuadors ambassader samt telefonsamtalen med Victor själv pekade också i en enda riktning.

Arne Imsen såg så allvarligt på situationen att han beslutade resa till Moskva för att på ort och ställe ta reda på de faktiska förhållandena. Resan beställdes och visumansökan lämnades in till konsulatet. En vecka senare kom beskedet att visum var beviljat och allt var klart. Men det hann inte gå mer än 24 timmar förrän Sovjets ambassad sensationellt meddelade att Imsens visum till Moskva blivit återkallat. Något skäl angavs inte.

Därmed skulle ärendet egent-

ligen vara avfärdat. Imsen tog dock förnyad kontakt med Sovjets ambassad, men att få något besked visade sig vara i det närmaste omöjligt. Vid varje telefonkontakt lämnades nya uppgifter. Först var konsuln bortrest till okänd ort i ett tjänsteärende och ingen visste när han skulle komma tillbaka. Också hans sekreterare var oanträffbar. Om man angav ett ryskt namn, då man sökte honom, fanns han dock plötsligt hemma. Efter många turer utverkades till slut ett löfte om sammanträffande mellan Imsen och den ryske konsuln. De skulle mötas på konsulatet följande dag.

KGB-agent

Tillsammans med två medarbetare inställde sig Arne Imsen vid avtalad tid på ort och ställe.

Victor Espinoza på Röda Torget i Moskva

Han fick passera en abab-vakt i väntrummet, men anmodades senare att ensam gå in för att framföra sitt ärende. Imsen togs emot i det lilla konsulatkontoret av en tjänsteman bakom ett skrivbord och med en rysk livvakt (KGB-agent?) vid sin sida. Någon konsul syntes inte till och inte heller gavs något besked om varför konsuln inte kom som det var avtalat.

Anledningen till att Imsens visum hade blivit indraget uppgavs vara sovjetmyndigheternas ensak. "Det är vi som bestämmer vilka som får resa till Sovjet." En vag antydning om att man inte fick "söka efter någon", då man reser som turist, gjordes också. Imsens resa var alltså "spolad". Under fredagsmiddagen gjordes nya försök att nå konsuln. Kontakterna med ambassaden var en farsartad upprepning av händelserna dagen innan.

Om Imsens resa blev "spolad" kunde dock några "kurirer" i allt tysthet dra iväg. Dessa ku-

rirer lyckades inte bara få kontakt med Victor utan gjorde också efterforskningar och besök hos den oregistrerade underjordiska församlingen. Av naturliga skäl kan det inte här ges något utförligt och detaljerat referat från kontakterna och samvaron med dessa tappra och frimodiga syskon som valt att ta problemen och förföljelsen hellre än att gå samarbets och kompromissernas väg.

Stora umbäranden

Under de få dagarna i själva hjärtat av Sovjet gavs även prov på något av vad de troende där fått utstå av lidanden och umbäranden. Två bröder sitter just nu häktade i väntan på rättegång, dom och fängelse. De troende berättade att man redan på förhand visste vilka straff som kommer att utdömas. Det var alltså inga rättegångar i vanlig bemärkelse.

Flera troende har berövats möjligheterna till arbete och studier. I en familj, där kvinnan

Gud avlägsnar hindren

Hälsningar från Sierra Leone och Nigeria

En del av gemenskapen i Makeni, Sierra Leone. D W Spaine-Young, ledare för församlingen, står som andre man från höger.

Det har kommit hälsningar från Sierra Leone och Nigeria. Många av Midnattsropets läsare känner ju till broder D.W. Spaine-Young från Makeni i Sierra Leone. Men broder David från norra Nigeria är en ny bekantskap. Båda väntas till sommarkonferensen i Gärdshyttan.

David berättar i sitt brev om mycket framgångsrika kampanjer i muslimska norra Nigeria. Skaror av människor blev frästa och befriade från sjukdomar och makter. David berättar att han var speciellt glad över en väckelse som spred sig bland eleverna vid en sjuksköterskeskola.

Spaine-Young börjar sin brevhälsning med att citera missionsbefallningen: "Gå ut i

hela världen och predika evangelium..."

Det är inte en lätt uppgift men med Guds hjälp så skall vi genomföra den framgångsrikt", skriver Spaine-Young.

"Mars och april har varit hektiska med mer vittnande, rådgivning, besök i olika hem och bönekamp. Kl. 6.00 på påskmorgonen tågade hela vår församling genom några av huvudgatorna och sjöng om vår Herres uppståndelse. Marschen slutade på torget där vi hade ett mycket framgångsrikt möte. På kvällen samlades vi till kärleksmåltid som började med bön. Alla förde med sig något att äta som man bjöd varandra. Ingen åt speciellt av sin egen mat.

Både gruppen i Makeni och

är troende medan mannen inte är det, så pågår det just nu en process för att försöka ta barnen från modern.

Allting är dubbelt i detta land. Det finns alltid en officiell attityd samtidigt som man kan leva helt annorlunda. Många dukar av naturliga skäl under förtrycket.

Tillrättalagda rapporter

Att den oregistrerade församlingen vägrat finna sig i detta system är kanske uppenbart. Men samtidigt är det nog så att det finns stora oklarheter när det gäller förhållandena kring de oregistrerade församlingarna, mycket kanske p g a svenska pastorer, som efter att ha återvänt från officiella besök, rapporterat att det inte förekommer någon förföljelse men att det finns problem med vissa "avvikande sekter". Beskrivningen låter välbekant från den kristna historien, inte minst från vårt eget land. Det som sägs om de oregistrerade församlingarna idag känner vi igen från liknande sammanhang här hemma.

Ett stort antal av syskonen vi mötte ville nu p g a svårigheter emigrera till väst. Det har man dock inte fått tillåtelse till för myndigheterna i Sovjet.

Både Victor, som i skrivande stund är i sitt hemland och de bröder vi träffade under vår korta visit, vädjar om förbön först och främst. Men också om hjälp med litteratur. Det råder brist på biblar och uppbyggelselitteratur i stora delar av Sovjet. En broder visade mig sin handskrivna sångbok och jag förstod behoven som aldrig förr. Vi återkommer till ämnet och förhållandena senare vid sommarkonferensen i Gärdshytan

"KURIREN"

Freetown fortsätter att växa. I Freetown har vi problem med att få tag på ett bönehus där vi kan samlas. Bed för oss."

I anslutning på brevet påminner Bamijoko, som han kallas, om ett sammanhang i Nya Testamentet som blivit levande för honom.

"Då jag läste påskeevangeliet i Markus' och såg hur kvinnorna oroade och bekymrade sig för den stora stenen som blockerade ingången till graven men var bortrullad då de kom fram till platsen, förstod jag klart att Han kan lösa alla våra problem, bryta ner alla hinder och ge oss frihet. Amen. Hälsningar med Guds välsignelse. Bamijoko."

Öppet i Brasilien

I Brasilien befinner sig just nu vännerna Höglander. På bilden syns Doris Höglander tala i ett möte tillsammans med pastor Magalhaes, känd från Maranatas sommarkonferenser. Vi får färiska hälsningar genom Liw och Matz Emanuelsson, som rest dit för att återvända direkt till konferensen. Här skriver vännerna Höglander. Vi citerar:

"...Man upphör aldrig att fascinerar av — och beundra — denna storslagna natur, som Brasilien bjuder på.

Vi har just kommit hem från en resa till Paraguay, en resa som vi måste göra för att få nya inresedata i våra pass.

Vilken stor och mäktig Gud vi har! Han som med sitt allmaktssord skapat allt! Det är just tron på Skaparen HERREN, som berikar livet så oerhört och stämmer hjärtat till lovsång (Ps. 104).

Att få vara med om att döpa ett tiotal nyfrälsta trossyskon till Kristus i en flod i Brasilien, i skuggan av palmer, banan- och eukalyptusträd, det är en upplevelse som är svår att beskriva. Den förmånen förunnades oss för ett par veckor sedan, en söndagseftermiddag i strålende sol med 24° varmt. Det var pastor Sebastiao F. Magalhaes, som förrättade dopet, och Doris och jag deltog med vittnesbörd, bön och lovsång till Skaparen, Försonaren och Frälsaren Jesus Kristus.

Jag blev så oerhört gripen när jag skådade in i publikens ansikten och förnam den atmosfär, som deras naiva förtröstansfulla tro skapade. Det var faktiskt något som man aldrig upplever i den västerländska högfärds-kulturen.

Ett evangelium — fritt från allt partipolitiskt tänkande i Nya Testamentets evangelium om Guds rike nu i tiden — det är vad Brasilien behöver och är öppet för just nu..."

Fridshälsningar:

Doris, Nils och Ernst Höglander

Text:

Ulla Näsholm

VÄGVISAREN

Så enkelt är det

Var och en som åkallar Herrens namn skall varda frälst.

Så enkelt är det faktiskt att uppleva frälsningen, det nya livet. Frälsning innebär inte att krampaktigt försöka vara en ny och "bättre människa", byta ut åsikter och värderingar och leva på ett annat, kanske på ett mera socialt accepterat sätt.

Frälsningen i Jesus Kristus förändrar oss (givetvis), och gör oss till nya skapelser, och därmed blir allt det gamla utraderat. Som om det aldrig funnits där. Det gamla begravs i dopet, som är en begravningsplats, där den gamla människan med allt hon är och representerar försvinner i vattenmassorna. Döden sköljer över människan. Men dopet är också en uppståndelseakt, där det nya livet med nya fräscha möjligheter väntar på andra sidan dopgraven.

Den som tror och bliver döpt, han skall bli frälst.

Dopet är alltså en del i själva frälsningen, en väsentlig del som inte kan bortförklaras som mindre viktig eller uppskjutas på obestämd tid. Bibeln talar om en tro, ett dop. Tron kommer i följd av predikan, d v s när man lyssnar till Guds eget Ord, som i sig självt är livsskapande. Dopet kommer som en naturlig del i frälsningen och hör intimt ihop med det nya livet.

Låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse; då skolen I såsom gåva undfå den helige Ande.

Den helige Ande är lovad till varje troende människa som en kraft-resurs och ett sätt att övervinna den här världen. I Apostlagärningarna läser vi om hur de blev uppfyllda med den helige Ande och började tala andra tungomål. Tecknet på andedopet är att man talar andra tungomål, men ändamålet är, som det står i bibeln, att få kraft att kunna vittna. Anden är inte nå't slags premium på att man är en god kristen. För att hitta vägar att nå andra människornas hjärtan måste den kristne få uppleva Andens uppfyllelse.

Anden hjälper oss också att förstå bibeln på ett mera levande sätt. Genom Anden kan vi tillgodogöra oss det sanna Gudsordet, så att det blir till personlig hjälp, vägledning och tillväxt för den frälsta människan. Det är enkelt uttryckt; porten in i det nya livet, en början och en start på frälsningens väg.

Bönen är en viktig del för den kristne. Den har samma funktion som andningen i det fysiska livet, och det säger en hel del om hur viktig bönen är. Men för att kunna bedja på ett rätt sätt har vi hjälp av Anden som Gud ger oss.

Vad vi rätteligen böra bedja om, det veta vi icke, men Anden själv manar gott för oss.

Det viktigaste efter dessa revolutionerande upplevelser är att vi visar andra människor samma väg. Men det är ju helt givet att det är svårt att göra det ensam. Därför har Gud gett oss församlingen och gemenskapen som ett hem och en tillflykt.

Församlingen fungerar faktiskt som en familj med far, mor och barn. Den nyfrälste är som ett litet barn som behöver omvårdnad och hjälp av en mor, fostran och förmaning av en far och syskon-gemenskap med övriga barn som tillsammans får hjälpa till i hemmet och efter åldern ta mer och mer ansvar både för syskon och arbets-uppgifter. Det är så det skall vara i församlingen och vi har fått den för att hjälpa och ta hand om varandra.

Gud har i församlingen satt ... somliga till apostlar, somliga till herdar och lärare ... till dess vi allesammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son.

Vi är inte utlämnade till oss själva eller till vår egen kraft eller förmåga, utan det finns en väg till frälsning och nytt liv och ett sätt att bli bevarad.

På alla sätt vill vi därför ropa ut till alla människor: Du kan bli frälst och få del av det nya livet och gemenskapen med Gud genom Jesus Kristus!

Skolan är viktigare än vi annat

□ Från världens alla hörn hörs nu ropen på befrielse från tvång och förtryck. I slutet av maj samlades världens alla ursprungsbefolkningar i Canberra i Australien för att diskutera hur deras nationella återupprättelse skulle ske.

Sida vid sida rannsade indianer, inuiter, aborigines, samer m.fl. med kritiska ögon de multinationella bolagens hänsynslösa exploatering av deras mark och nationalstaternas fräcka försök att genom sina institutioner beröva dem deras identitet.

Så här formulerade sig George Manuel, indian och initiativtagare till konferensen, om kampens innehåll i tidningen Samefolket.

— Så långt vi kan minnas har vi haft vår ideologi. Den är starkt anknyten till vår religion. För att förstärka och använda vår ideologi måste vi återuppliva vår religion.

— Den Store Anden gav oss vår ideologi men den vite mannen har lyckats med att få oss att glömma våra egna ideologier genom hans institutioner.

— Målet är att assimilera ursprungsfolket med det Europeiska samhället. Deras mål är att införliva oss ursprungsfolk i de vita institutionerna, att civilisera de vilda så att de kan bli som dem. Våra föräldrar och vi själva faller i fällan genom att samarbeta med dem utan att inse det eftersom vi helt och hållet har antagit undervisningsinstitutionen som en institution där vi utbildar våra barn. Vi har ingenting att säga till om i dessa institutioner.

— Skolorna som våra barn går i från lekskolor till universitet har alla en standardiserad typ av undervisning, utformad av den vite mannen för att tjäna hans ändamål.

— Vi styr inte utbildningen av våra barn. Vi lär inte våra barn att fortsätta med striden för självstyre och självtillit. Jag tror att vi misslyckas som föräldrar genom att inte ta ansvar för våra barn. Vid en mycket ung ålder lämnar vi bort våra

Forts. sid. 16

Hemundervisning av barnen blir en av de brännande frågorna under årets sommarkonferens i Gärdshyttan. Mycket står på spel på grund av samhällets intresse av att få total kontroll över utbildningsväsendet.

Det är en viktig strid väckelsefolket måste föra. Frågan gäller hur mycket föräldrarna skall ha rätt att påverka sina egna barn med sin tro under de viktiga uppväxtåren.

Den kristna församlingen står inför ett kraftprov. Hemundervisningen är ett effektivt sätt att hejda statens omätliga behov av att lägga under sig allt — även barnen.

Barnen tillhör inte staten! Himmelriket tillhör barnen.

Regeringen dröjer ännu med nya lagen

□ Regeringen dröjer fortfarande med beslutet om ny lag för hemundervisningen. Arbetet med propositionen, som skall läggas fram i riksdagen, har inte ens påbörjats, fastän de ursprungliga planerna var att redan före riksdagens sommaruppehåll ha lagförslaget klart.

De uppdrivna tempot i arbetet med att få till stånd förbudet mot hemundervisning i storfamilj tycks alltså ha mattats av ordentligt av en eller annan orsak. Det är förvånande med tanke på att det redan i kommittédirektivet sades att utredningen om hemundervisning

måste få förtur.

På utbildningsdepartementet tycker man inte att dröjsmålet är förvånande. Hovrättsassessor Ingrid Olsson, som har hand om propositionsarbetet, säger att man diskuterar att vänta med propositionen tills även arbetet med lagförslaget om enskild skola är klart. Planerna är att sedan lägga fram en gemensam proposition för både skollagens 34:e och 35:e paragraf, vilka alltså gäller enskild skola och enskild undervisning i hemmet.

— Det enda som sagts skulle gå med förtur, är arbetet med själva utredningen, och det är ju klart nu, påpekar Ingrid Olsson.

Skall Birgitta Johansson i fortsättningen få undervisa barnen i lugn och ro i storfamiljen, eller skall myndigheterna genom ny lagstiftning förstöra denna idyll och tvinga henne och barnen till osäkrare undervisningsförhållanden?

Kollektiv satsar på att undervisa hemma

□ Hemundervisningen sprider sig till nya grupper av människor. Nu har även medlemmar i det religiösa samfundet Hare Krishna satsat på egen undervisning i hemmet. Sedan ett år tillbaka undervisas fyra barn i åldrarna sju till tio år i ett kollektiv utanför Stockholm

Fastän första läsåret är över har inte föräldrarna fått något formellt tillstånd till undervisningen. Tvärtom har skolmyndigheterna på alla nivåer satt sig på tvären och vägrat erkänna den. Nu har ärendet hunnit ända upp till utbildningsdepartementet och regeringen. Går även regeringen emot dessa föräldrars undervisning har de givit tillkänna att de tänker vända sig till Europarådet för att få rättelse.

Alla instanser som handlagt frågan har således varit rörande eniga om att den här gången inte följa den nuvarande lagen. Skall undervisning tillåtas skall den bedrivas som enskild "skola", eftersom undervisningen påminner om skola, har de sagt. Barnen hade nämligen vid myndigheternas besöksstillfälle sammanförts till ett "klassrum" och undervisades av en särskild "ledare".

På alla myndighetsnivåer, från skolförvaltning till Skolöverstyrelsen, har man hänvisat till det färska statliga betänkandet om hemundervisning, där man slagit fast att undervisning i familjekollektiv i fortsättningen inte skall kunna betraktas som enskild.

Föräldrarna, som tillhör Hare Krishna, har alltså utsatts för en ganska märklig behandling. Trots lagtextens mycket entydiga besked om att alla rätt till hemundervisning, har alla berörda myndigheter hittills avslagit föräldrarnas begäran bara genom att säga att lagen måste tolkas på ett helt annat sätt än vad lagtexten egentligen påstår. Myndigheterna tycks med andra ord mena att det är oväsentligt vad lagen säger, utan det viktiga är hur myndigheterna tolkar den.

Bilden: Bertil Fredriksson friad och glad utanför Rådhuset i Jönköping.

□ Tingsrätten i Jönköping ogillade åtalet mot Bertil Fredriksson vid förhandlingarna i Rådhuset onsdagen 27 maj.

Bakgrunden var handelerna som ägde rum i november förra året, då en annan rättegång mot fem maranatavittne slutade med att samtliga dömdes till böter för förargelseväckande betenden. Det var evangelium i form av sång och vittnesbörd som skulle väckt förargelse.

Platsen var systembolaget, och det var där, som upprinnelsen till den här nya rättegången började. Då gick nämningen de fem nyss dömda vittnena tillsammans med ytterligare några åter in på samma systembolag. Med sig hade de en plastdunk innehållande vatten, prydd med texten "Till fest — Döden" och en stor svart dödska.

Polisen kom

Efter en stunds sång kom polisen och föste ut både demonstranter och journalister efter att först ha förbjudit all fotografering. Gruppen demonstranter gick då frivilligt ut och fortsatte sången utanför butiken.

Då Bertil Fredriksson började hålla ut av vattnet i dunken och ropade

Maranatavittne friad från falsk anklagelse

"Stoppa spritfloden..." ingrep omedelbart polisen. Våldsamt och brutalt släpades Fredriksson till polispikeken där han kastades in och i vittnes åsyn överöstes av en skur av slag.

Dunken placerades lätt åtkomlig bakom det gripna vittnet som lämnades ensam med sidodörren öppen. Fredriksson tog då på nytt dunken och började hålla ut vatten genom dörren på bilen. Det blev upptakten till en rå miss-handel som började i bilen, fortsatte under färden till polisstationen och avslutades i avviseringsrummet och på vägen till arresten.

Vittnen till polismännens misshandel av den gripne gjorde sedan en an-

målan under stora svårigheter och hårt motstånd från polisens sida. Den lades ned efter att i vanlig ordning ha utretts av polisen själv, som i stället svarade med att anmäla Fredriksson för "våld-samt motstånd".

Detta ledde alltså till åtal och så blev det huvudförhandlingar på onsdagsförmiddagen den 27 maj. Två polismän gav ett svagt vittnesbörd där den ene delvis ändrade sin beskrivning då han pressades av advokaten.

Tingsrätten fann då den gick till beslut att det inte kunde vara styrkt att den åtalade på något sätt gjort motstånd, tvärtom, och ogillade åtalet. □

Peter Ögren

Europarådet tar upp förbudet mot aga

□□□ Europarådets kommission för de mänskliga rättigheterna har i en första omgång beslutat ta upp sju maranataföräldrars anmälan mot den svenska regeringen. Föräldrarna vill att kommissionen skall undersöka förhållandena kring de två år gamla agaförbudet och slå fast att lagen strider mot de mänskliga fri- och rättigheterna.

Europarådets beslut innebär inte att det ännu är definitivt klart om saken skall fullständigt utredas. Först får regeringen några veckor på sig fram till den 28 juli i sommar för att svara på klagomålen. Därefter kommer kommissionen avgöra om frågan skall tas upp för en mer ingående behandling.

Vad föräldrarna är kritiska emot är själva lagstiftningen. Bara så triviala ting som rumsarrest, att gå till sängs utan middag, smisk på handen etc har genom lagen blivit uttryckligen förbjudet och straffbart. Lagtexten som gäller aga och "annan kränkande behandling", utmönstrar genom sin luddiga formulering i verkligheten all bestraffning ur fostran.

Det är detta som in-

skränker på de mänskliga fri- och rättigheterna, menar föräldrarna. Det är föräldrarnas sak att avgöra lämpliga uppfostringsmetoder. Lagen innebär i nuvarande form ett frontalangrepp på de bibliska rekommendationerna om hur all barnuppfostran skall gå till. Bibeln är också ett klart utsagt angreppsföremål i en skrift som berör ämnet från Justitiedepartementet.

Föräldrarnas kritik gäller också lagens effekter. Som ett medel att stoppa barnmisshandeln är lagen verkningslös eftersom det med demokratiska medel är omöjligt att kontrollera efterlevnaden. Lagen får i stället en rad icke önskade bieffekter som strider mot den västerländska rättsuppfattningen. Lagen uppmuntrar till ett odemokratiskt angiverisystem, där anonyma anmälningar och barns "rätt" att föra talan mot sina föräldrar ingår som byggnadsstenar. De allvarligaste är att staten genom lagen får ännu mer långtgående befogenheter att i barnens ställe på ytterst lösa grunder träda upp emot föräldrarna och till och med beröva föräldrarna barnen.

Skandalen i Örebro växer: Åklagaren lägger ner målet för mened

□□□ Åklagarmyndigheten i Örebro har tvingats lägga ner åtalet mot det västtyska rättegångsvittne som i vintras anhölls för mened under den skandalösa fem dagar långa rättegången mot två maranataevangelister från Latorp utanför Örebro.

Beslutet att lägga ner åtalet styrker misstanken att västtysken endast användes av chefsåklagaren Stig L. Age som ett propagandanummer i kampen

mot Maranata.

Chefsåklagare Ages beslut att inkalla västtysken som vittne i rättegången var redan det ytterst spektakulärt. Västtysken som inte hade sett något av vikt för målet, inkallades dock av åklagaren, som till och med var beredd att inställa rättegången om han inte infann sig.

När sedan västtysken i rätten förklarade att han faktiskt inte sett något, anhölls han av åklagaren

för mened!! Han satt sedan anhållen i fyra dagar men släpptes efter att ha erkänt att han nog ändå begått mened. Väl ute återtog han ånyo sitt erkännande. I tre och en halv månad hade västtysken sedan reseförbud och anmälningsplikt hos polisen. Hans pass från-togs också.

För västtyskens advokat i Örebro blev anhållandet en lysande affär. Han inkasserade minst

15 000 kronor av allmänna medel för några minuters samtal med västtysken varje vecka. Advokaten förutskickade dock att för västtyskens del skulle utdelningen däremot bli anmärkningsvärt låg. Skadestånden till oskyldigt anhållna är mycket små.

— Ingridandet mot västtysken är ett så förfärande rättsövergrepp att det inte får gå opåtalat förbi, säger Arne Imsen.

Västtysken överväger nu att göra en JO-anmälan mot chefsåklagaren. Att inkalla till rättegång en människa som inte säger sig ha sett något av värde, anhålla henne för att hon vidhåller sin ursprungliga berättelse och sedan ålägga henne daglig anmälningsplikt under tre och en halv månad, kan det vara något annat än ren förföljelse?

SKOLAN VIKTIGARE ...

Forts. fr. sid. 14

barn till de vitas institutioner, vita lärare, vita rektorer och vita rådgivare ... Detta är hur misslyckandet börjar och slutar.

En indianledares bittra erfarenheter har öppnat hans ögon för institutionernas — i synnerhet skolans — makt att forma människorna, inklusive ursprungsfolket. Det är som om hans tankar vore hämtade ur Midnattsropet. Vi, som ukriskristendomsfolk, har också annat att skolans betydelse är större än vi egentligen förstått. Kampen gäller i båda fallen hur vi skall bevara vår identitet. Alternativet är assimilerande med den omgivande kulturmiljön.

Myndigheterna lär nog få bry sina hjärnor inte bara när det gäller Pilgrimsskolan i framtiden. När de försummade folken börjar hävda sin rätt måste nog myndigheterna ändra sitt tonläge en hel del. Kanske alla likgiltiga kristna då också skall förstå vad de förlorat genom sitt "samarbete" med alla samhällens likriktande institutioner.

VIVECA JILLKER ...

Forts. fr. sid. 9

Ären gick, och Viveca var med i uppbyggnadsarbetet med Gamla Bro. Hon visste hela tiden att detta var en skola för kommande uppgifter, och hon började längta till andra länder. För några år sedan samlades jordens urbefolkningar från olika länder till en konferens i Kiruna. Det var alltså eskimåer, indianer, samer, o s v. Numera jordens minoriteter. Där fanns indianer som berättade om det förtryck och lidande de lever i. Viveca kände djup delaktighet, och upplevde en fördjupad kallelse. Hon förstod att de här människorna som talade om förtryck, tortyr och nöd de gått genom, framför allt behöver Jesus. Det finns ingen befrielse från hat, bitterhet och rasism utom i Jesus Kristus.

Men på nytt kom Viveca i svår kallelsekris. Varför kände hon mest för folk i andra länder? Varför ville hon till Sydamerika? Hon hade väl motsvarande problem hos sitt eget folk, och kunde gå till dem? Striden blev

hård. Men så kunde hon till slut lämna sig helt i Guds hand. "Du får skicka mig vart du vill! Skicka mig till samerna, jag vill gå vart du än sänder mig!" Och då fick hon frid.

En morgonstund i Santo Domingo avslutar vi berättelsen om Viveca, som hon berättade den. Avslutningen är egentligen en början, för Viveca har nu konkret börjat komma in i den kallelse hon anat och fostrats för under åren som gått. Hon läser spanska, ihärdigt och sammanbitet, tittar på katolska processioner med förundran och medlidande, prisar Gud till frigörelse för både sig själv och andra. Det frigörande maranatabudskapet ska genom Viveca kanaliseras också till andra folk och språkgrupper. Vi beder för henne och delar ansvaret!

MÄRKLIG VÄCKELSE ...

Forts. fr. sid. 11

lande ibland oss. Vi ser dagligen, praktiskt och vardagsnära, hur det håller att tro på Gud. Och till konferensen kommer människor som läst och hört

om denna möjlighet att leva ett kristet liv som omspannar hela tillvaron. Ja, ända från Uganda har vi fått anmälan från en broder som hört talas om storfamiljernas liv. "Storfamiljer behövs i Uganda!" utropade brodern och beslöt åka till Gärdshyttan.

Och nästan dagligen ringer människor som hört radioprogram, läst Midnattsropet eller dagspressen om vad tron medfört i konsekvenser för maranatafolket. Människor som är helt sekulariserade, som inte vet något om Gud genom bibelläsning och mötesbesök. Det är bara det att de i sitt inre upplever att den väg som proklamerats i praktiskt handlande genom storfamiljerna är riktig.

När världen ser att det finns en faktiskt, förverkligad gemenskap av människor som tar Guds Ord på allvar — ja, då föds tro bland allt flera människor, och ny tro till att ta flera steg på den oerhört spännande vägen som heter trons äventyr. Vill du följa med?

"I världen liden i betryck. Men varen vid gott mod. JAG HAR ÖVERVUNNIT VÄRLDEN!"

SVEKET MOT DE OREGISTRERADE...

Forts. från sid. 5

Experimentet med de lovordade vänförsamlingarna tecknade de som ett uttryck för statens rent imperialistiska avsikter att via organisationernas internationella förbindelser och kontaktnät förvärva inflytande inom alla tänkbara områden långt utanför Sovjetunionens gränser, och då framför allt i Västvärlden och Skandinavien. Dessa kristna vänner var mycket misstänksamma mot alla de officiella besök och återbesök, vilka ägt rum mellan staterna under de senaste åren, och de hävdade med bestämdhet att i varje rysk delegation som hedrades med sådana representationsuppdrag i olika länder, ingick åtminstone en delegat med statlig funktion motsvarande en KGB-agent. De framhöll att denne representant med speciella polisiära fullmakter, inte nödvändigtvis behövde vara kristen bekännare. Ett konkret exempel på en sådan vars namn de nämnde ingick i den grupp kristna ledare, som besökte vårt land och då främst Filadelfiaförsamlingen i Jönköping för någon tid sedan. Han var för övrigt känd såsom ledamot av det råd, som inviterade de sju pastorerna till den förbrödringsresa som blev en succé.

Allt gick emellertid inte helt och hållet efter ritningar och program under pastorernas visit i Sovjetunionen. Så till exempel blev mötet med några oregistrerade pingstungdomar ganska pinsamt och uppskakande. Det hände i Chernogorsk, och uppgiftslämnarna uppges vara familjen Vaschenko. På begäran hade nämligen en resa lagts in till denna sibiriska ort, som låtit tala om sig genom de sju sibirier med USA:s ambassad i Moskva som ofrivillig bostad. De är pingstväänner och representerar två familjer som i fjorton år sökt att utvandra från Sovjet till ett land där de kan praktisera sin kristna tro i frihet. En visserligen decimerad grupp, två pastorer, reste till Sibirien och fick ett storslaget mottagande med all den rekvisita av kommitéer och notabiliteter som hör till en officiell visit på statsmannanivå. Resan var betydelsefull, en debut för en visiterande delegation av liknande art till så avlägsna och hemliga regioner. Dörren till gudstjänstlokalen bevakades av speciella vakter utplacerade av staden för att övervaka och gallra. De utländska

gästerna presenterades, och de fick ordet, och tolken lade följande uttalanden i deras mun: "Ni ber förgäves er sovjetiska regering om tillstånd att lämna landet. Er Gud har placerat er på denna mark och ni skall bo här och underordna er dess lagar. Genom att begära utresettillstånd ställer ni er regering mot andra och förstör freden på jorden. Men som kristna måste ni tala för freden. Ni måste delta i ert lands liv. Ni har registrerat er för samling inför myndigheterna för att regeringen skall kunna skydda och hjälpa er. Vi från Väst ber alltid att ni skall ha kärlek och frid."

Bland åhörarna fanns också ambassadflyktningarnas fyra barn Nadja, Vera, Jacob och Dino. Uppenbarligen trädde de fram och blev föremål för officiell reprimand och offentlig avbasning för sitt tilltag. Församlingsföreståndaren och en rytande folkhop försäkrade för de förmodligen något besvärade gästerna och deras eskorterande tjänstemän, att den aktuella familjen utestängdes från församlingen för 20 år sedan. Olika åsikter i registreringsfrågan var orsaken, men det förtegs av antagonisterna. Den uteslutne och hans familj ställde sig tidigt helt avvisande till de aktualiserade registreringsönskemålen, och han har sedan dess aldrig tagits till nåder. Allt enligt den trakterade familjen. De svenska deltagarna har en något annan version av sin sibirienvisits dramatiska händelseförlopp. Arrangörerna i den sibiriska staden fick underkänt för dålig ordning och olämpligt uppträdande hos en otyglad mötespublik. Dessa och andra mycket sensationella uppgifter finns att läsa i ett brev undertecknat familjen Vashchenko från amerikanska ambassaden i Moskva och har nått vårt land via Zürich. Uppgifterna har icke dementerats och verkar trovärdiga och sannolika om vi jämför dem med vad vi redan vet om kommunistisk infiltrationstaktik och propaganda. På den punkten finns ingenting som överraskar eller förvånar. Mönstret är nämligen känt och väldokumenterat sedan lång tid. Men det är skandalöst för svensk kristenhet och katastrofalt för rysk, att svenska pastorer utan några som helst reaktioner i hemlandet fungerar som surdeg i offensiven för kommunistiskt världsherravälde. Pastorernas lovsång och översvallande entusiasm över sina imponerande framsteg i Öst förmår sannerligen inte dölja dialekten, babylonisk språkförbistring!

ÄNGLARNA, TRIVS DE ...

Forts. fr. sid. 7

och stolta att vi inte kan underordna oss änglarna. Därför säger Paulus att när vi kommer tillsammans så gör vi det inte till förbättring utan till försämring.

Vill vi umgås med evigheten, ha ängla-besök, se under och tecken och se Gud uppenbarad ibland oss? Då måste vi också komma fram till den självuppgörelsens punkt att vi kapitulerar. I stället för att slå vakt om vår skönhet och exponera vår kropp eller utmana varandra genom andra ting måste vi komma dithän att vi i vårt uppträdande underordnar oss andarnas furste.

Ingen helbrägdagörelse

Nu är det så att då vi samlas omkring borden, är det inte kött och blod som kommer tillsammans ur olika miljöer, utan andevarelser — evighetsmänniskor. Vid detta bord finns dessutom osynliga vittnen i miljoner, furstar och väldigheter som vakar, ser och avgör. Därför heter det, att om man uppträder på ett ovärdigt sätt omkring Herrens bord och om man markerar skillnader eller uppträder i trots mot änglarna, registreras detta i evigheten. Det slår tillbaka emot församlingar och samhällen i form av sjukdomar, svaghet och död.

Det har inte funnits respekt, ingen lydnad, ingen underkastelse, och därför har alltsammans kommit tillbaka som Guds dom med sjukdom. Det har inte hjälpt att helbrägdagörelsens gåvor varit i funktion.

Orsaken till civilisationens många sjukdomar har varit gycklet med nattvarden, dopet och konfirmationen.

Se på vårt land! Vi har medicin, teknik och sjukvård. Men ju mer medel vi satsat, desto sjukare har folket blivit. Vi överlever en sjukdom, men får fem nya. Vi borde vara friska, men vi är sjuka. Förklaringen är andlig. Det sammanhänger med det som sker vid Herrens bord, i kyrkorna.

Nattvarden är det medel som antikrist kommer att använda, då han byter ut objektet och ersätter det med ett annat; Kristus med antikrist, den helige Ande mot antikrists ande, evangeliet mot ett annat evangelium. Därigenom skall han slå världen med trolldom och förhåxa den med karismatiska utfästelser och samla tiotusentals och åter tiotusentals människor omkring massan till jättelika nattvardsbord. Den katolska massan är det mäktigaste vapen som antikrist har till sitt förfogande, och den kommer att användas för att öppna avgrunden och utgjuta evighetens fördärvbringande krafter över hela mänskligheten.

I Upp. 13 kan vi se slutfasen i denna oerhörda uppgörelse, som nödvändigtvis förr eller senare måste komma för att det skall bevisas att Gud är helig. Hos Gud är makten. Uppgörelsens dag kommer, och då Gud sanerat hela jorden ifrån alla dess styggelser, skall himmelen utbrista i en väldig lovsång. Ifrån evighet till evighet rakt igenom hela universum skall ropet ljuda: "Nu har väldet, makten, äran och

härligheten blivit vår Guds".

I Upp. 13 står det:

"Och det (vilddjuret) fick makt att giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och kunde låta döda alla som inte tillbådo vilddjurets bild".

Jag tror inte att det här syftar på televisionen. TV:n är den fysiske föregångaren till den andliga motsvarigheten, och den är mycket farligare. TV är farlig, färg-TV ännu farligare, men det som bibeln syftar på är av en extraordinär klass. Då skall mänskligheten vara mentalt och tekniskt väl förberedd för en förförelse av gigantiska mått. Inga under kommer att verka överraskande. Tvärtom skall mänskligheten vara förberedd för den onda dagen med horoskop, astronomi och andra fenomen.

Utgjutelser från avgrunden

Snart skall Människosönens tecken synas på himmelen, men också andra tecken. Helt plötsligt skall man se jättelika fenomen och syner. Gudar skall börja tala inställsamt och smickrande, vägledande och orienterande, mjukt och behagligt, lugnande och auktoritärt, förförande och förhåxande, personligt och individuellt. De skall tala och mänskligheten skall falla i trance inför detta fenomen. Man har sökt efter en befriare, och befriaren skall komma.

Utgjutelsen från avgrunden skall äga rum i det ögonblick människorna mottar budskapet. Vilddjurets bild skall tala och skarorna skall hängivet tillbedja. Det heter nämligen:

"...så att vilddjurets bild till och med kunde tala och kunde låta döda alla dem som icke tillbådo vilddjurets bild"

Det är dock några som inte skall följa mönstret utan bevara sin identitet och sig själva. De skall då dödas — men på vad sätt? Svaret har vi i nästa sammanhang:

"Och de förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan."

Man kan också döda genom att frysa ut, isolera och sedan överlämna för fortsatt behandling åt alla de underordnade krafter, som förbereder denna världsmäktiga organisation. Få kommer att reagera mot den behandlingen. Allt skall flyta så mjukt och behagligt. Ingen behöver längre pengar för att köpa eller sälja. Alla vederbörandes tillgängliga medel och resurser skall finnas inkodade på den högra handen. Allt skall finnas registrerat och skall när som helst kunna plockas fram. Till döden skall man kunna döma människor, inte genom fysisk våld, men genom regler och förbud.

Seger genom döden

Låt oss till slut läsa Upp. 15:

"Och jag fick se något som såg ut som ett glashav, blandat med eld. Och jag såg dem som hade vunnit seger över vilddjuret, med dess bild och dess namns tal, stå vid glashavet, med Guds harpor i sina händer."

"Vunnit seger över", läser vi här. Men i 13:e kapitlet läser vi om att vilddjuret kunde låta döda alla.

De hade "vunnit seger över" — genom döden. Segern var inte att få behålla rättigheterna, förmånerna eller medborgarskapet, utan segern var döden. De vann seger över vilddjuret genom att ta martyrskapet och dö. Detta var det nya betraktelsesättet, en förberedelse för döden. De överlämnade sig åt döden genom att ta fortgående avstånd från världen.

Man måste räkna med att det kommer en gräns, där världen kräver kroppen och inte nöjer sig med mindre. Men låt världen ta kroppen! Vi skall i samma ögonblick befordras hem till härligheten. Vår seger består inte i att vi är kvar, att vi lever och verkar och fungerar som förr. Segern består i att vi ger våra liv. Det är den nya vägen, den nya segern. Vi har övervunnit honom i kraft av Lammets blod.

Vår framtid är döden, men det betyder livet. Vår framtid är att försaka och att för varje dag göra den realistiska bedömningen att vi aldrig kommer att leva och fungera som vanliga världsmänniskor. Då kommer vi till gränsen som Gud själv har satt. Kroppen omhändertags av fientliga makter, sargas, om möjligen också förförs, av en andlig terrormaskin, som inte mänskligheten tidigare sett.

Se på henne som har i sin bögare iskänkt styggelser av de heligas blod! Nu har hon druckit sig drucken, d v s nu har hon vunnit segrar. Hon är berusad och hon är stolt. Hon har erövrat de kristna, ja, trons folk har i skaror övergått till henne i det stora avfallet. Men längst ner i botten i hennes kalk finns de heligas blod.

Det var inte bara de som sade ja, utan även de som sa nej, som fick ge sina liv. Nu står de hemma hos Herren med palmer i händerna och sjunger Moses och Lammets sång. De tog inte revansch genom att rehabilitera sig inför världen på världens sätt. De gav sina liv, och så vann de seger.

Nu börjar du ana, tänker du, att du inte fattat vad kristendom är. Du var nöjd med en sällhetskänsla i bröstet, men nu börjar du förstå att kristendom handlar om andra ting.

Vad frågan gällde var om de kristna i Korint skulle vandra som korintierna i allmänhet, om de kristna i Sverige skulle vandra som svenskarna, eller om vi skulle vandra som läsarna, som de heliga och rättfärdiga.

"Men den som förlorar sitt liv för min skull, sade Jesus, "han skall finna det", ja, finna det i Honom på uppståndelsens morgon.

**Stöd
Radiomissionen!**

Pg. 49 14 21 - 4

ANSLAGSTAVLAN

När? Var? Hur?

när jag kontakt med församlingar och grupper i landet. Här är en sammanställning av:

- Radio Maranatas sändningstider
- Mötestider
- Adresser och telefon
- Övrig verksamhet

ESKILSTUNA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Sönd 19.30 Väckelsemöte • Västra Storgatan 3
Adress: Björkdahlsvägen 5, 633 69 Eskilstuna
Telefon: 016 - 258 40
Radio Maranata, 92,7 MHz: Månd, onsd o. lörd 20.00 - 21.00, Tisd o. torsd 9.00 - 10.00
Postgiro: 88 88 56 - 2
Telefon: 016 - 25 840
Nytt & Begagnat, Gillbergavägen 25, Eskilstuna
Telefon: 016 - 13 31 25

Välkommen till

TÄLTMÖTEN i Stockholm 1 - 9 aug '81

ARNE IMSEN, Gunno Andersson, Per-Arne Imsen, Bo Höglander m.fl. medv

NORRA LATINS SKOLGÅRD Norra Bantorget

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30
Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 8.45 • Tors 8.30 - 9.45, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00 • Sönd 23.30 - 24.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30
Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Månd 23.00 - 24.00 • Tisd 14.00 - 15.00 • Lörd 20.30 - 21.30 • Sönd 17.00 - 17.30
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, Pilgrimshem hotell, Klara
Toner bok- och musikshop, Pilgrimsboden
second-hand shop
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)
Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, 161 57 Bromma
Telefon: 08 - 37 00 38

PILGRIMSHEM

i Stockholms city
5 min från Centralen

BO BRA * ÄT GOTT

i lugn och trivsamt miljö
rök- alkohol och drogfritt

Gamla Brog. 27

Tel. 08-23 52 30

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Järntorgsgatan 7, 703 61 Örebro eller Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 15.00 o. 19.00 Väckelsemöten (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
Telefon: 019 - 964 72
Radio Maranata, KUMLA, 94,3 MHz: Månd, onsd o. fred 20.30 - 21.30 • Repriser: Tisd, tors o. lörd 10.00 - 11.00
Postadress: Box 4, 692 01 KUMLA
Telefon: 019 - 700 25
Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping eller Egnahemsvägen 6, 561 35 Huskvarna
Telefon: 036 - 11 19 95,
Radio Maranata, 98,5 MHz: Månd 19.15 - 20.15, Tisd 19.00 - 20.00, Onsd, tors o. fred 20.30 - 21.30, Lörd 19.00 - 20.00, Sönd 20.30 - 21.30
Telefon: 036 - 12 12 08
Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping
Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

Välkommen att bo på

PARK HOTELL

Kyrkogatan 1, Jönköping
(Mitt emot Rådhuset)

Enkelrum 85 - 90,-
Dubbelrum 120 - 130,-

Rök- alkohol- och drogfritt!

Tel. 036 - 11 19 95, 11 19 96

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 17.00 Väckelsemöte
Post- och besöksadress: Lilla Rivöfjordsgatan 3, 317 23 Göteborg
Postgiro: 41 43 63 - 2
Telefon: 031 - 53 72 76
Radio Maranata, 94,9 MHz: Tisd o. tors 12.00 - 13.00, Onsd 22.00 - 23.00, Fred 19.30 - 20.30, Lörd 16.30 - 17.00
Telefon: 031 - 22 52 80
Pilgrimshem, Lilla Rivöfjordsg. 3, 317 23 Göteborg
Telefon: 031 - 53 72 76
Pilgrimen, bokcafé, second-hand affär, Kyrkogatan 30 (öppet 9.30 - 18.00)

STÖD
RADIOMISSIONEN
Pg. 49 14 21 - 4

MALMÖ

Mötestider: Tisd 19.30 • Lörd 19.30 • Sönd 11.00 o. 19.00
Besöksadress: Tärningsholmsg. 6, 217 51 Malmö
Postadress: Box 5259, 200 71 Malmö
Postgiro: 58 32 01 - 9
Telefon: 040 - 655 00
Radio Maranata, 90,2 MHz: Månd - tors 19.30 - 20.30, Lörd o. sönd 19.30 - 20.30
Telefon: 040 - 655 55
Bageri, närbutik, servering, tryckeri: Geijersg. 55, Malmö
Telefon: 040 - 15 77 77

GÄRDSHYTTAN

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium
Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gård, 692 02 Hammar
Postgiro: 43 29 81 - 9
Telefon: 0583 - 707 00
Pilgrimshem, Gärdshyttans Gård, 692 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00
Broshopen, Bispstolagatan 2, MOTALA
Telefon: 0141 - 579 35

Planera för

Sommar - konferensen på Gärdshyttans Gård

— 13 km söder om Askersund —

11 - 19 juli 1981

För ytterligare information ring
Gärdshyttans Gård, Hammar
Tel. 0583-707 00

SANDVIKEN

Radio Maranata, 90 MHz: Tisd o. tors 19.00 - 20.00
Telefon: 026 - 25 28 18

UMEÅ

Besöksadress: Kungsgatan 23, Umeå
Postadress: Box 238, 901 05 Umeå
Radio Maranata, 89,8 MHz: Månd 8.30 - 9.30, 20.00 - 21.00, Tors 20.00 - 21.00, Sönd 12.30 - 13.30
Telefon: 090 - 19 11 44
Pilgrimsboden, Kungsgatan 23, Umeå

RADIO MARANATA, UMEÅ
gör uppehåll under sommaren!

OSLO

Mötestider: Tisd o. torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Väckelsemöte • Sönd 11.00 Pred, 19.00 Bön
Post- och besöksadress: Maridalsveien 323 C, Oslo, Norge
Telefon: 00947 - 222 82 80
Pilgrimshem, Maridalsveien 323 C, Oslo
Telefon: 00947 - 222 82 40

Följ väckelsearbetet
i Norge - LÄS
PILGRIMEN

PILGRIMEN, Maridalsveien 323 C,
Oslo 8, Tel. 02 - 22 82 40

Välkommen till

GÄRDSHYTTAN 11-19 juli '81

Maranatafolkets sommarkonferens

Kom med till Gärdshyttan för att fördjupas i det profetiska Ordet i bönen och församlingssamskapen. Inbjud vänner och anhöriga att delta i konferensen. Ett rikt barnprogram, passning för

de minsta och miljön som är idealisk för bad och camping gör sommarkonferensen på Gärdshyttans gård till familjens speciella konferens. Fyll i anmälningsblanketten redan i dag!

Information:

- Gärdshyttan, 13 km söder om Askersund vid Riksväg 50.
- Tåg till Hallsberg el. Motala
- Plats för tält och husvagnar
- För information ring 0583-70 700 el. 08-23 52 30

Konferensledare:

ARNE IMSEN

Övriga medverkande:

D.W. SPAINE-YOUNG, m fl från Afrika, JAN-EGIL HAFSAHL, samt många vittnen från Syd- och Nordamerika, Europa och Norden.

Per-Arne Imsen och Bo Högländer direkt från USA, Matz och Liw Emanuelsson med hälsningar från Brasilien, Stina Fridolfsson, Sonja Sandvik och Viveca Jilker från Dom. rep. samt besök från kristna kommuniteter i Västtyskland och Vermont, USA.

Konferensvärd:

GUNNO ANDERSSON

Välkomst- o. väckelsemöte

Lördag 11 juli kl. 1930

Dagligen:

830, 1130, 1430, 1930

Söndagar:

1100, 1500 o. 1900

Anmälningsblankett till sommarkonferensen i Gärdshyttan 1981

Gör ett kryss i aktuell ruta!

- ☐ Jag önskar delta hela tiden
- ☐ Jag deltar följ. datum
- ☐ Jag färdas i bil
- ☐ Jag färdas med tåg
- ☐ Jag önskar privatrum
- ☐ Jag bor i medfört tält
- ☐ Jag bor i husvagn
- ☐ Jag önskar äta alla måltider

AVSER:

personer

Namn

Adress

Postnr. postadress

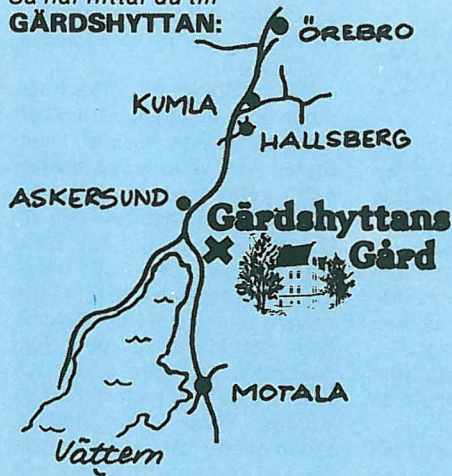
Tel. .../.....

Skicka anmälan till:

Gärdshyttans Gård, 692 02 Hammar

Tel. 0583/707 00

Så här hittar du till
GÄRDSHYTTAN:

Text: Stina Fridolfsson

Vi har övervunnit döden

Människor talar gärna om döden som en befrielse. I vårt land är den höga självmordsstatistiken ett problem, och diskussionen omkring eutanasi — "barmhärtighetsmord!" — har för många luckrat upp både rättsbegrepp, när det gäller våra relationer till medmänniskan, och gett oss en underlig uppfattning om döden.

Många människor söker döden. Döden hoppas man på som vän och välgörare. Frigörelse från sjukdom, fruktan, synd och skuld. Ett grundlöst hopp bortom allt förnuft. Ty döden är sannerligen ingen befrielse. Syndens lön är döden. Och när man kommit dithän att man längtar efter döden, förgängelsens makt och den värsta fienden som finns för varje sund, levande varelse, då har man verkligen blivit fördärvad. Det är kanske så att fördärvaren, satan, den store lögnaren, lyckats inbilla människan att genom döden ska man slippa ta konsekvenserna av vad man ställt till med under livet. Eller allmänt befrias från de lidanden, som vi kan hemsökas av på denna förbannade jord, när vi lever här med syndens och dödens kropp.

Döden kom genom den första människans synd över alla människor, det är den hårda verklighet vi har att brottas med. Om man inte vet eller tror något annat i denna världen, så vet man i alla fall att döden är oundviklig. Och varje realistisk människa måste inrätta sitt liv därefter. Tiden är kort och dyrbar för oss alla.

Avgörande skillnad

Men det finns en stor och avgörande skillnad mellan världens barn och Guds barn. Paulus undervisar i sitt brev till romarna om hur den pånyttfödda människan dött bort från synden. Den som inte dött bort från synden, är död i synden. Döden har verkligen en härskarställning bland människorna. I Hebréerbrevet läser vi om hur Gud genom Kristus satte sig in i människans hopplösa situa-

Många människor söker döden.

Döden hoppas man på som vän och välgörare. Genom döden hoppas man på frigörelse från sjukdom, fruktan, synd och skuld.

Det är ett grundlöst hopp bortom allt förnuft. Ty döden är sannerligen ingen befrielse. Syndens lön är döden.

tion:

"Då nu barnen har blivit delaktiga av kött och blod, blev ock han på ett liknande sätt delaktig därav, för att han genom sin död skulle göra dens makt om intet, som hade döden i sitt våld, det är djävulen, och göra alla dem fria, som av fruktan för döden hela sitt liv igenom hade varit hemfallna till trälldom." (Hebr. 2:14-16)

Så kommer det sig att vi fått det triumferande budskapet:

"Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? Dödens udd är synden, och syndens makt kommer av lagen. Men Gud vare tack, som giver oss seger genom vår Herre Jesus Kristus!" (1 Kor. 15:55-57)

Och om vi återvänder till Romarbrevet, talar Paulus om hur vi konkret och praktiskt tillgodogör oss Kristi seger över döden:

"Veten I då icke, att vi alla som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans död?"

Och vi hava så genom detta dop till döden blivit begravna med honom, för att, såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi skola vandra i ett nytt väsende, i liv.

Ty om vi hava vuxit samman med honom genom en lika död, så skola vi ock vara sammanvuxna med honom genom en lika uppståndelse.

Ty den som är död, han är friad ifrån synden.

Hava vi nu dött med Kristus, så tro vi, att vi ock skola leva med honom, eftersom vi veta, att Kristus, sedan han har uppstått från de döda, icke mer dör; döden råder icke mer över honom.

Ty hans död var en död från synden en gång för alla, men hans liv är ett liv för Gud.

Så mån ock I hålla före, att I ären döda från synden och leven för Gud, i Kristus Jesus.

Låten därför icke synden hava väldet i edra dödliga kroppar, så att I lyden deras begärser.

Och ställen icke edra lemmar i syndens tjänst, att vara orättfärdighetsvapen, utan ställen eder själva i Guds tjänst, såsom de där från dö-

den hava kommit till livet, och edra lemmar i Guds tjänst, att vara rättfärdighetsvapen. (Rom. 6:3-13)

Låter motsägelserfullt

Detta att genom döden dö bort ifrån döden låter motsägelserfullt och omöjligt. Och utanför Kristus är det omöjligt. Genom synden är vi hemfallna åt döden, skilda från Gud och förlorade. Syndens lön är döden, det är rättfärdigt och nödvändigt. Men så kommer Jesus Kristus in i bilden:

"Rättfärdig led han för orättfärdiga, på det att han skulle föra oss till Gud. Ja, han blev dödad till köttet, men till anden blev han gjord levande" (1 Petr. 3:18).

Han, den ende rättfärdige, lät sig dödas, och vann så seger över döden. Och Petrus kunde därför i den första pingstpredikan som hölls för förundrade skaror av judar förklara:

"Gud gjorde en ände på dödens vända och lät Honom uppstå, eftersom det icke var möjligt att han skulle kunna behållas av döden" (App. 2:24).

När Paulus frimodigt undervisar om att vi som vuxit samman med honom genom en lika död får vara sammanvuxna med honom genom en lika uppståndelse, så är det ett storslaget och frigörande budskap. Kunde inte döden behålla Jesus, så kan den inte heller behålla mig!

Varför? Jo, för att jag växt samman med honom genom en lika död.

Hur då? Jo, det skedde då jag genom dopet tog avsked av den gamla människan, och uppstod till nytt väsende, i liv, och så ställde mina lemmar i rättfär-

dighetens tjänst.

Liksom det var omöjligt för dödsriket att behålla min Frälsare, så kan det absolut inte heller behålla mig. Jag är i Guds tjänst, jag tillhör honom, han har själv köpt mig ur syndens och dödens grepp, och gett mig liv och rättfärdighet! Min Frälsare och Herre har nycklarna till döden och dödsriket. Vem vill fortsätta i syndens och dödens tjänst, sedan han fått ett sådant frälsningserbjudande?

Segervisst

När Paulus satt i dödscellen i Rom, kunde han segervisst försäkra i brevet till Filipperna:

"Det är nämligen min trängtan och mitt hopp, att jag i intet skall komma på skam, utan att Kristus nu såsom alltid skall av mig med all frimodighet bliva förhårligad i min kropp, det må ske genom liv eller genom död. Ty att leva, det är för mig Kristus, och att dö, det är för mig en vinning" (Fil. 1:20-21).

Paulus hade inte alls genom sina svåra umbäranden fått en osund dödslängtan. Nej, han var full av inspiration och arbetslust; hela hans håg stod till att få uppmuntra och undervisa församlingarna. Men Paulus hade redan övergått från döden till livet. Han visste att de dödsmärken han bar på sin kropp var Jesu dödsmärken. Genom dem skulle han slutligt befrias från syndens och dödens kropp, och så kunde Jesu liv bli uppenbart i honom.

Så underbart är alltså frälsningens evangelium, att till och med fördärvets makter, som bryter ner våra kroppskrafter och tvingar oss att inse vår begränsning i tid och rum och vilja, måste tjäna Gud och hans syften med oss. Gud tillhör äran, han ger den inte åt någon annan, och för att bli förhårligad ytterligare, så fyller han oss med sin egen ande och kraft. Jo, jag får i allt förhårliga Kristus. Först i min dödliga kropp genom att vandra i ande. Till sist genom att *iklädas härlighetskroppen*; den slutliga fullkomningen av Jesu Kristi återlösningsverk.